

BIBLIATANULMÁNYOK

*Az ígéret:
Isten örök szövetsége*

Gerhard F. Hasel korábbi írása alapján

TANÍTÓI MELLÉKLET

2021. április, május, június

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, 2021

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*
Lektorálta: *Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina*
Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*
E-mail: tmaria@adventista.hu
Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*
Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Mi történt?	4
2. tanulmány: Szövetségi bevezetés	9
3. tanulmány: „Örök időkre”	15
4. tanulmány: Örök szövetség	21
5. tanulmány: Az ígéret gyermekei	27
6. tanulmány: Ábrahám utódai	32
7. tanulmány: Szövetségekötés a Sínainál	37
8. tanulmány: Szövetségi törvény	43
9. tanulmány: A szövetség jele	49
10. tanulmány: Új szövetség	55
11. tanulmány: Szentély az új szövetségben	60
12. tanulmány: Szövetségi hit	66
13. tanulmány: Az új szövetség szellemében élni	72

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Mi történt?

Alapige: 1Mózes 1:26-27

Áttekintés

Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert, mégpedig azzal a szándékkal, hogy mély kapcsolatban legyenek vele. Ádám és Éva Isten akaratával szembeni engedetlenségével megtörte ezt a kapcsolatot. Istennek azonban az volt a megmentő terve, hogy Fia, Jézus Krisztus által helyreállítja a kapcsolatot az emberekkel.

Kommentár

A tiszteletlen kíváncsiság ördögi csapda a hitűnknek, mert ilyenkor olyan igazságokba akarunk betekinteni, amelyeket Isten nem szánt nekünk (lásd 5Móz 29:29). „...mikor Isten így szólt Fiához: »Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra« - Sátán féltékeny lett Jézusra. Kívánta volna, hogy Isten az ember teremtésénél őt is bevonja tanácsába, és mivel ez nem történt meg, irigységgel, gyűlölettel és féltékenységgel telt meg. Ő szerette volna Isten után a legfényesebb helyet elfoglalni a mennyben” (Ellen G. White: *Early Writings*. 145. o.).

Végig teknősök

1Móz 1:1 versében a *bara* (teremteni) héber szó azt fejezi ki, hogy a Szentháromság képes anyaggá alakítani a kozmikus energiát. Egyesek úgy hiszik, hogy a *bara* szó a teremtő energiák felszabadítását jelenti, ami a semmiből hozott létre valamit. A *bara* „az abszolút kezdeményezés, vagyis... a semmiből egy új kezdet, valami új létrehozása (ex nihilo), nem pedig a már korábban is létező anyag vagy anyagot megelőző dolgok átformálása” (Harold Kuhn: „God Makes” c. cikke, *The Living God: Readings in Christian Theology*. szerk. Millard J. Erickson, Grand Rapids, MI., 1983, Baker Book House, 481. o.).

Az állandó, kitartó hit az isteni ismeretlen éjféli sötétjében növekszik, fényt áraszt, akár a viharverte világítótorony, ami szilárdan dacol a hitelenség hullámaival. Az ilyen hit túléli az emberiség eredetére vonatkozó, nem biblikus hitrendszerek ködös homályát. A spiritizmus azt tanítja, hogy „az ember fejlődő teremtmény, akinek születése óta az a rendeltetése, hogy fejlődjék az Istenség felé, egészen az örökkévalóságig” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 493. o.).

„A szociáldarwinizmus... fekteti le az alapot a genetikusok és biológusok számára a tudomány leple alatt, hogy kategorizálják az embereket, alátámasztva a faji felsőbbrendűség nézetét, és ez a náci Németországban csúcsosodott ki” (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. Silver Spring, MD., 1999, a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Lelkészi Osztálya, 66-67. o.).

A Teremtő képmására

A következő forrás közlése alapján a *celem* (képmás) egy alakzat árnyékának körvonalára utal, a *demüt* (hasonlóság) pedig az alakzat árnyékára való hasonlóságra” (H. D. M. Spence and Joseph S. Excell szerk., *The Pulpit Commentary*. 1. köt. 1Mózes-2Mózes. Peabody, Mass., 1961, Hendrickson Publishers, 30. o.).

„Istenhez hasonlóan az ember is rendelkezett a választás képességével, azzal, hogy az erkölcsi kényszernek megfelelően szabadon gondolkozzon és cselekedjen. Így tehát szabadon szerethetett és engedelmeskedhetett, vagy választhatta a bizalmatlanság és engedetlenség útját” (*A hetednap adventisták hitelvei. A 28 alapvető hitelv bibliai magyarázata*. Budapest, 2002, Advent Kiadó, 98. o.).

Isten és az ember együtt

Bibliai értelemben, amikor „Isten megáld”, akkor erővel tölti be a megáldott dolgot/személyt, hogy működhessen, kiteljesedhessen. „Isten a maga dicsőségére teremtette az embert, hogy próbája után *az emberi család eggyé válhasson a mennyei családdal*. Isten célja az volt, hogy az emberi családdal népesítse be a mennyet, ha engedelmesnek bizonyul minden szava iránt” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 1. köt. 1082. o.; lásd még Ézs 43:7).

A fánál

„Követői felkeresték Sátánt, és ő ingerülten és kihívó tekintettel közölte velük tervét, hogy elragadja Istentől Ádámot és társát, Évát... Ha pedig eljutnának a kert közepén álló életnek fájához, akkor talán erejük egyenlő lenne az el nem bukott, szent angyalokéval, és Isten maga sem tudná kiűzni őket” (Ellen G. White: *The Spirit of Prophecy*. 1. köt. 30-31. o.).

Egyszerűen fogalmazva: Isten figyelmeztette az ártatlan párt, hogy kerüljenek egy bizonyos fát, amit Ő maga különített el. „Az Úr látomásban mutatta meg nekem a többi világot. Szárnyakat kaptam és egy angyal ragyogó, dicsőséges helyre kísért a városból. A fű üde zöld volt és a madarak kedves dallamot énekeltek. A hely lakói különböző termetűek, nemesek, fenségesek és kedvesek voltak... Majd két fát láttam. Az egyik egészen olyan volt, mint az élet fája a mennyei városban. Mindkét fa gyümölcse csodásan szép volt, de az egyik fa gyümölcséből nem ehetek. Módjukban állt volna mindkét fának a gyümölcséből enni, azonban Isten megtiltotta nekik az egyik fa gyümölcsének élvezetét. Kísérő angyalom ekkor így szólt hozzám: »Itt senki sem evett a tiltott fa gyümölcséből, ám ha ennének belőle, ők is elbuknának«” (Ellen G. White: *Early Writings*. 39-40. o.; lásd még 1Móz 2:15-17).

A kapcsolat megtörése

Az ember lázadása Ádám szentségtelen érveléséhez kapcsolódik, és ez táplálja a *relativizmus* tiltott gyümölcsét is.

A relativizmus a gonoszság új paradigmája, amely szerint az ember akarja meghatározni a saját erkölcsi normáit, vitatja Isten szuverén akaratát, és ez csakis Isten beavatkozásával győzhető le (lásd Bír 21:25).

A következmények tragikusak voltak.

„Mindketten ettek a jó és a gonosz tudásának fájáról, és a nagy tudás, amit elnyertek, a bűn megismerése és a büntudat lett. Az őket körülvevő fény nemsokára eltűnt. Büntudatot érezve és isteni fénypalástjukat elvesztve megborzongtak” (Ellen G. White: *The Spirit of Prophecy*. 1. köt. 40. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Az „eredendő bűn” egy teológiai fogalom. Bár nem azt jelenti, amit a kifejezés manapság értenek, de nem utal jobb helyzetre. Arra vonatkozik, hogy emberi létünk minden területét megrontotta a bűn. Sajnos ez a helyzet.

1. Hogyan nyilvánul meg az életünkben az „eredendő bűn” valósága? Mit tehetünk ellene, ha tehetünk egyáltalán valamit? Vagy ha semmit sem tehetünk ellene, mivel a természetünk része, hogyan győzhetjük le ezt a természetet? Milyen mértékig tudjuk legyőzni?
2. A bűnbeesés komolyan akadályoz bennünket az Istennel való közösség teljes megélésében. Jézus meghalt azért, hogy helyreállhasson az Atyával való kapcsolatunk. Hogyan tesz képessé bennünket a kereszti hatalma arra, hogy visszanyerjük ezt a kapcsolatot?
3. Teremtőnk többlet időt szánt arra, hogy megalkossa Ádámot és Évát. Vajon miért tette ezt olyan eseményé, amiről egy örökkévalóságon át lehet beszélgetni, amit folyton lehet csodálni? Hasonlítsuk össze azt, ahogyan Isten megalkotta az embert, azzal ahogyan a szülők készülnek elsőszülöttjük érkezésére! A hasonlóságok vajon segítenek jobban megérteni Isten szeretetét?
4. Hogyan segít a lelki növekedésben az, hogy igényelhetjük Isten erejét és megérthetjük a ránk vonatkozó tervét?
5. Mindentudó Atyánk teljesen tisztában volt vele, hogy milyen „kockázatot” vállal, amikor saját képére és hasonlatosságára megteremtette az embert. Képzeljük el, milyen nehéz lehetett a szíve, amikor a „B” tervhez kellett folyamodnia, amibe beletartozott egyetlen Fiának a halála is! Mit jelent számunkra a „B” terv, amikor átlépjük Istennel való kapcsolatunk határait? A figyelmünket elvonó dolgok és kísértések mennyire hasonlítanak Ádám és Éva próbáihoz?
6. Amikor Jézus a földön élt, érintésével sokakat meggyógyított. Ez bepillantást enged abba, hogy milyen is a teremtői hatalma. Mielőtt a mennybe ment volna, megígérte, hogy továbbra is igényelhetjük hatalmát (Jn 14:12-14). Ez az ígélet vajon szó szerint értendő vagy jelképes? Indokoljuk meg a válaszunkat! Milyen változásokat hozhat ez az ígélet a hétköznapi életünkbe?
7. *Mózes első könyve* elmondja, hogy Isten kezdetben a saját képmására teremtette az embert. Ez csak a bűnbeesés előtti állapotra utal, vagy bizonyos értelemben igaz ma is? Ha igen, milyen szempontból?

AZ ELSŐ SIKET TEOLÓGUS HALLGATÓ

Jose Rodrigo Martinez Patron

Még kisbabakoromban az édesanyám figyelt fel rá, hogy nem reagálok a hangokra. Akkoriban a mexikói Meridában laktunk. A nevemen szólított, de nem fordítottam oda a fejemet. Kétéves voltam, amikor segítséget kért. Egy speciális intézményben megtanítottak jelelni, sőt beszélni is. A tanárnőm megismertette velem a betűk és a szavak hangját. A tor-kára tettem a kezem, amikor beszélt, majd próbáltam én is ugyanazt a hangot kiadni.

Az anyukám sírt, hogy nem hallhatom a hangját. „Ne aggódjon! - nyugtatta a tanárnő. - Legyen türelmes! Minden szépen alakul majd!” Naponta két órát töltöttem ebben az intézményben, nyolcéves koromig pedig egy adventista iskolába is jártam. Itt tanultam meg írni, olvasni és ami a legfontosabb: Istenről is sokat megtudtam. Mivel azonban ott nem voltak a jelnyelvet ismerő tanárok, a szüleim egy állami iskolába íratkák, ahol a tanárok tudtak velem kommunikálni.

Az egyház által szervezett konferencián találkoztam először adventista hallókészülékes fiatalokkal, a Linda Vista Adventista Egyetemen. Csodálatos volt hasonló fiatalokkal megismerkedni. Két évvel később újból meghívást kaptam egy ilyen konferenciára. Majd az Interamerikai Divízió is szervezett egy találkozót „speciális szükségletekkel élők” számára, amit a mexikói Montemorelos Egyetemen tartottak. Ott elhívást éreztem a lelkészi szolgálatra. De hogyan? A tandíjat sem tudtam volna előteremteni. A konferencia végén az egyetem rektora, Ismael Castillo meglepő kérdést tett fel a jelenlévőknek: „Szeretne valaki közületek itt tanulni?”

A rektor teljes ösztöndíjat ajánlott fel az érdeklődőknek. Éreztem, hogy ezzel Isten hív el lelkésznek, ezért rögtön jelentkeztem. Most másodéves vagyok. Nehéz a tanulás, mert itt senki nem ismeri a jelbeszédet. Erősen koncentrálok, próbálok az előadók szájáról olvasni. Néhány tárgyból évet is kell ismételnem. Viszont több evangelizációs sorozatot tartottam már hallássérültek számára, például Mexikóvárosban is. Sok gyülekezetbe hívnak prédikálni, ahová halláskárosultak járnak. Minden vágyam, hogy lelkész lehessenek, arról álmodom, hogy misszióterületekre megyek, talán Spanyolországba, ahol hallássérültek között szolgálhatok. Kérlek, imádkozzatok értünk! Nekünk is vannak álmaink, szeretnénk nagy dolgokat tenni az Úrért!

Szövetségi bevezetés

Alapige: 2Mózes 19:5

Áttekintés

Isten kezdetben szeretetteljes kapcsolatot alakított ki az emberiség ősszüleivel, Ádámmal és Évával. Ma is arra törekszik, hogy újra megalapozza a szereteten alapuló közösséget az új szövetség segítségével: olyan szövetséggel, ami elkötelezett kapcsolatot jelent Isten és ember között, amelynek alapja a megváltási terv.

Kommentár

A *kegyelem* igazi jelentése a *szövetség* fogalomkörében jelenik meg leginkább. A szövetség, vagy héberül *berit*, Isten önként vállalt kezdeményezését is hangsúlyozza, hogy megmentse az emberiséget. A szövetség tehát Istentől jövő, alkotmányos szerződés az emberek számára, hogy csakis Jahvét szolgálják. A kegyelem szövetsége által Krisztus önmagát ajánlja fel, hogy különleges kapcsolatban legyen az emberiséggel. Ígéri, hogy szövetséges Istenünk és megváltó Szabadítónk lesz (lásd Mt 1:21).

A szövetség alapjai

A Szentírás három különböző jelentéstartalommal használja a „kegyelem” kifejezést. A kegyelem Isten szeretetteljes tetteit jelenti az érdemtelen bűnösökért; a kegyelem Isten csodálatos jellemére is utal, valamint arra, hogy Isten erőt ad a győzelemhez. Az Újszövetségben a kegyelem megfelelője a görög *diathéké*, ami *végrendelkezésre*, *ajándékra* utal. A végrendelet és a szövetség között közös vonás, hogy előbbi (ami jogi dokumentum) szintén ingyen ajándék egy félnek, aki egyébként nem követelhetné azt legálisan. Tehát a végakarát szintén méltó mintája Isten kegyelmének.

Szövetségkötés Noéval

A szövetség fogalomköre 1Móz 6:18-ban jelenik meg először: „*De veled szövetséget kötök, és bemész a bárkába fiaiddal, feleségeddel és fiaidnak fele-*

ségeivel együtt” (1Móz 6:18, ÚRK). Itt már a kezdet kezdetétől fogva láthatjuk az emberiséggel kötött szövetségi kapcsolatot, ez esetben Noé és Isten között.

„A beszélő Isten, Noé pedig a címzett... Tehát Isten, céljait teljesítve, szövetséget készített elő a Noéval való közössége kifejezéseként. Az isteni megmentő, szövetséges kapcsolat, ami a bűnbeesést követően működött (1Móz 3:15)... megújítást nyert azzal, hogy Isten a kezébe vette a kezdeményezést” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. Nampa, ID., 2002, Pacific Press Publishing Association, 18-19. o.). „Nőé kegyelmet talált az ÚR előtt” (1Móz 6:8, ÚRK).

Az Ábrámmal kötött szövetség

Ábrám számára az oltalommal és az áldások gyarapodásával kapcsolatos ígéret a szövetség működésében rejlett. „Isten kiterjesztette szövetségkötését Ábrámmal több időszakra is. 1Móz 12:1-3-ban ötszörös áldást találunk Isten részéről, ami hangsúlyozza, mennyire intenzív és erőteljes Isten elkötelezettsége Ábrám iránt” (i. m. 19. o.).

Krisztus nem Istenként mutatkozott be Ábrámnak, ami osztályt, rangot, nevet jelent, hanem Jahveként, ami a személyes neve. Jahveként azonosította magát, vagyis „ÉN VAGYOK”, ez az a név, ami kifejezi az Ő lényegét, aki önmagában létező, akarattal és tervvel, céllal rendelkező Isten. Jahve a szuverén Jehovának a szövetségi neve, amikor a legszemélyesebb módon nyilatkozik meg. Itt is azt láthatjuk, hogy a szövetség bizony kegyelmi állapot. „Ábrám szövetsége a kegyelem szövetsége” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*, 1. köt. 1092. o.).

A Mózeszel kötött szövetség

„Ekkor Isten szólt Mózeshez és ezt mondta neki: Én vagyok Jahve! Ábrámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg, mint a Mindenható Isten, de Jahve nevemet nem ismerték. Szövetséget is kötöttem velük, hogy nekik adom Kánaán földjét, a tartózkodásuk földjét, hogy ott lakjanak. Izrael fiainak fohászkodását is meghallottam amiatt, hogy az egyiptomiak szolgálatra szorították őket, és megemlékeztem szövetségemről” (*The Interlinear Hebrew/Greek English Old Testament*. 1. köt. 153. o.; lásd 2Móz 6:1-5).

Isten ismeretlen nevének alapos, biblikus vizsgálata egyértelmű ebből a Mózes-sel folytatott beszélgetésből: „Jahve Izrael Istenének megfelelő neve... Sok korunkbeli tudós magyarázza úgy, hogy [Jahve] az, aki *életre hív, életet ad,...* fenntartja az életet, teremt, ... előidéző (okozója dolgoknak), ... teljesíti ígéreteit, ... létező, örökké élő, azaz következetes, változhatatlan, ... az egyetlen, aki a megváltás Isteneként nyilvánul meg, ... (bizonyítja önmagát, [létezését]). VAGYOK, aki vagyok, vagyis nem felfogható számodra, ... *vagyok* (ez a nevem), *mielvelő,...* vagyok aki vagyok, nem megnevezhető, felfoghatatlan, megmagyarázhatatlan” (Francis Brown: *The New Brown-Driver-Briggs Hebrew-English Lexicon*. 218. o.).

„Jézus azt válaszolta: **ÉN VAGYOK** az, aki veled beszélek” (Jn 4:26). „Ő pedig azt mondta nekik: **ÉN VAGYOK**, ne féljete” (Jn 6:20)! „...ha nem hiszitek, hogy **ÉN az VAGYOK**, meghaltok bűneitekben” (Jn 8:24). „Így szólt azért hozzájuk Jézus: ... akkor majd felismeritek, hogy **ÉN ki VAGYOK**” (Jn 8:28). „Jézus pedig így válaszolt: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mielőtt Ábrahám lett, **ÉN VAGYOK**” (58. vers)! „Most megmondom nektek, mielőtt meg lenne, hogy amikor meglesz, higgyétek majd, hogy **ÉN VAGYOK**” (Jn 13:19). „Azok így válaszoltak: A názáreti Jézust. Ő így felelt: **ÉN VAGYOK**” (Jn 18:5). „Mondtam nektek, hogy **ÉN VAGYOK** - szólt Jézus -, azért ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el” (8. vers; lásd még *The Interlinear Hebrew-Greek-English Bible*. 4. köt. 258-307. o.).

Az volt a célja a szövetségnek, amit Isten kötött Izraellel, hogy az emberek rájöjjenek: az isteni szeretetnek nincs mögöttes indítéka, és Isten csupán őszinte, szeretetből fakadó választ kér népétől, ami valójában a cselekedeteikben nyilvánul meg.

Az új szövetség

„Jer 31:31-34-ben találjuk a Biblia legünnepélyesebb és legizgalmasabb ígéretét, ami az új szövetséggel kapcsolatos... Kevesen ismerik fel, hogy az Újtestamentum erről a konkrét szakaszcsoportról kapta a nevét. Mivel a szövetség latinul *testament*, ezért Órigenész, a híres egyházatya (kb. Kr. u. 185-254) elnevezte a Biblia 27 könyvét Új Testamentumnak” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 21-22. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: Még a 2. világháború előtt egy asszony Grúziából utazott Moszkvába, és találkozott egy idős nénivel, aki egy kis házikóban élt. Amikor a néni megtudta, hogy a nő Moszkva felé tart, megkérdezte tőle: „Ha megkérném, vinne egy kis házi készítésű tejkefét a fiamnak?” A fiát úgy hívták, hogy Joszif Sztálin. A világ számára ő Oroszország diktátora volt. Ám az, hogy mások mit gondoltak róla, mit sem változtatt az anya szeretetén.

1. Isten szeretete olyan, hogy nem számít, mennyire látnak rossznak mások, az Ő szeretete nem szűnik meg irántunk. Ez a szeretet készíti arra, hogy szövetséges kapcsolatot ajánljon fel nekünk.
2. Milyen szerepe van a hitünknek, amikor megértjük, hogy Isten teszi meg az első lépést a megbékélés felé? Hitünk gyakorlása közben hogyan hat mindennapi cselekedeteinkre és döntéseinkre az Isten kezdő lépése? Mondjunk egy példát arra, hogy milyen veszélyekkel jár, ha a hit elé helyezzük a cselekedeteket!
3. A szövetség két ember között létrejövő kapcsolat, szerződés a kölcsönös haszonért, elköteleződés a kölcsönös barátság mellett. A Bibliában újra meg újra láthatjuk, hogy Isten teszi meg a kezdő lépést a szövetségi kapcsolatért. Ha ez kölcsönös előnyökkel jár mindkét fél számára, akkor miért várjuk, hogy Isten jöjjön hozzánk? Mit üzen a világegyetem számára az, hogy Isten ennyire kitartóan keresi az elveszett embereket?
4. A tanulmány Istennel kötött, szövetséges viszonyunkat a házassághoz hasonlítja. A jó házasság sem a kötelezettségek miatt marad fenn, hanem a szeretet okán. Ezen összehasonlítás alapján próbáljuk megfogalmazni, milyen az „ideális” szövetséges kapcsolat Isten és ember között!
5. Egy házasságban a szeretet egyenes arányban növekszik és erősödik a kapcsolatba befektetett minőségi idő mértékével. Gondoljunk módszerekre, hogyan javíthatnánk az idő minőségén, amit Istennel töltünk imában és elmélkedésben! Olyan társat keressünk a lelki fejlődésünkhöz, aki bátorít és időről időre emlékeztet, hogy értékeljük az időt, amit Istennel töltünk.
6. A Biblia említ néhány szövetséget, végül pedig az új szövetséget. Vajon ezek a valóságban más-más szövetséget jelentenek, vagy igazá-

ból ugyanaz maradt, csak más megjelenési formában? Lehetséges Isten számára, hogy egynél több szövetséget kössön?

7. Miért volt szükség arra, hogy Isten megújítsa, helyreállítsa a népével kötött szövetséget? Vajon a nép elfeledkezett róla, vagy voltak bizonyos időszakok, amikor Istennek erőteljesebben kellett ezt hangsúlyozni, mint máskor?
8. Meghatározás szerint a szövetség egyezséget jelent két vagy több fél között, általában azok között, akik bizonyos fokig egyenlőek. A Teremtő és teremtménye közti kapcsolatot nem mondanánk tipikusan ilyennek, Isten mégis érzi, hogy megállapodásra kell jutnia teremtményeivel. Miért?
9. Mit jelent az, hogy Isten a szívünkbe írja a törvényét (lásd Róm 2:15)?

A GAZDA GYÜLEKEZETEKET PLÁNTÁL

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Egy hetednapos adventista lelkész megkérte a gazdálkodó Huang Wen-Minget, hogy segítsen neki a gyülekezetalapításban egy kis, dél-taiwani faluban, ami 2,5 órányi autózásra volt az otthonától. Wen-Ming meglepődött. Nem volt még tagja a gyülekezetnek, de minden szombaton részt vett az istentiszteleten. Beleegyezett, hogy segíteni fog. Felvette a kapcsolatot egy gyülekezeti taggal, akinek az egyik rokona Ba-eao faluban lakott, ahol nem voltak adventisták. A hölgy megengedte, hogy házi csoportot alakítsanak az otthonában. Wen-Ming és a lelkész szombatonként felváltva prédikált a házi gyülekezetben, és fél éven belül hatan keresztkeltek meg. Nem sokkal később Wen-Ming is megkeresztelkedett. Az adventista vezetőket lenyűgözte, hogy Isten mennyire megáldotta Wen-Ming szolgálatát Taiwan déli részén, egy olyan régióban, ahol az egyház nagyon nehezen tud bejutni még el nem ért területekre. A Taiwani Egyházterület felkérte, hogy alapítson gyülekezetet egy másik déli faluban, Santiban is. Hat évvel később már ott is virágzó gyülekezet működött, Wen-Ming pedig új megbízatást kapott, hogy Siateyában alapítson gyülekezetet. Ettől már jobban tartott, mert hiányát érezte a teológiai végzettségnek. A nyitása utáni első szombaton mindössze ketten jelentek meg a gyülekezetben. Wen-Ming bátorította őket, hogy szombatkezdő áhítatokra hívják meg a saját otthonukba az ismerőseiket, majd hozzák el őket magukkal a gyülekezetbe is. 8 év alatt a gyülekezetnek már 74 tagja lett. 17 évnyi gyülekezetalapító szolgálat után Wen-Ming elmondja, hogy a titok egyedül az, ha Krisztus módszerét követjük: „Csak Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételen. A Megváltó az emberek között mozgott, mint aki a javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta, amire szükségük volt és elnyerte a bizalmukat. Azután így szólt hozzájuk: »Kövessetek engem!«” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 91. o.). Wen-Ming most 75 esztendő. Elmondja, hogy azt keresi, mire van az embereknek szüksége. Siateyában végzett szolgálata idején minden szombaton mangót, dinnyét, guavát vitt a gazdaságából a szeretetvendégségbe. Három év után a hívek kezdték követni a példáját. A fiatal lelkész, aki felváltotta Wen-Minget a siateyai gyülekezet élén, lenyűgözve kérdezte tőle: „Hogyan fejlődik így ez a gyülekezet? Hogyan dolgozhatok én is úgy, mint te?” „Légy türelmes, alázatos, könyöröletes, szeresd az embereket! - mondta Wen-Ming. - Légy olyan, mint Jézus!”

„Örök időkre”

Alapige: 1Mózes 6

Áttekintés

Noé úgy válaszolt Isten szövetségkötésére, hogy odaszentelte neki az életét és kinyitotta szívét az Atya szeretete előtt. A bárka Noé elköteleződésének a jelképe volt, hogy tartja magát a szövetséghez, amit elfogadott, és Isten azzal jutalmazta, hogy megmentette őt és a családját az akkori világ végső ítéletétől, az özönvíztől.

Kommentár

A bűn elve

Kain bűnét szem előtt tartva elmélkedjünk a következő két idézeten: „A bűn olyan, mint amikor követ dobunk a vízbe és koncentrikus körök jelennek meg a nyomában: egyik kelti a másikat. Amikor harag volt Kain szívében, a gyilkosság sem volt már messze” (Frank S. Mead, szerk.: *12 000 Religious Quotations*. Grand Rapids, MI., 1996, Baker Books, 407. o.). „A bűn tudatállapot, nem pedig egy szemmel látható cselekmény” (i. m. 409. o.). „...az irgalmas Teremtő még megkímélte életét, és alkalmat adott neki a megtérésre. De Kain csak arra használta életét, hogy... arcátlan, romlott, bűnös ivadékainak a feje legyen. Ez az egy hitehagyó, Sátántól vezetett ember kísértője lett másoknak. Példája és befolyása addig fejtette ki rontó hatását, amíg a föld olyan romlott lett és úgy megtelt erőszakkal, hogy el kellett pusztítani” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 50. o.).

Noé, az ember

Ahogy a csodálatos amarillisz ontja finom illatát a szent föld tuskobokrai között, Noé jelleméből is úgy áradt a menny illata a vízőzön előtt élt romlott nemzedékben. Noé nevének héber jelentése: „Jahve vigasztalást hoz”. Habár hozzánk hasonlóan Noé is bűnösnek született, vigasztalta az, hogy Jahve hűséges az Ádámmal kötött szövetségéhez. Ez volt

Noé reményének és üdvösségének egyetlen eszköze. Isten kegyelme ösztönözte arra még fiatal korában, hogy vállalja az engedelmes életet a hanyatlás és törvénytelenység közepette. „A vízözön előtti emberek több száz évig éltek, százéves korukban még fiatalnak számítottak... 60 és 100 éves koruk között voltak életük teljében, körülbelül olyan korukban, amelyben a mai ember már nyugdíjba vonul” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 1. köt. 1089-1090. o.).

Isten szövetségkötése Noéval

„Az 1Móz 6:18 versében olvasható kijelentés rövid ugyan, de nagyon fontos kitételeket tartalmaz. Az emberiség jövője szempontjából vetíti előre Isten gondviselését. Isten szövetséget köt a vízözön túlélőivel, kiírástva bőséges kegyelmét és irgalmát. Az emberiség jelenlegi biztonsága és jövőbeni üdvössége egyaránt Isten kegyelmének és értünk végzett munkájának köszönhető...”

A szövetségkötésre utaló tipikus kifejezés nem jelenik meg konkrétan ebben a szakaszban... »Szövetséget kötök veled«... Itt az »alapít« (*heqim*) szó szerepel. A magyar RÜF fordítás ezt így adja vissza: »*Veled szövetségre lépek.*« Ha jól megvizsgáljuk, hogyan kapcsolódik ez a kifejezés a szövetségkötéshez, megállapíthatjuk, hogy mennyire fontos a szövetség »ápolása« vagy »megerősítése« (vö. 5Móz 9:5; 27:26; 1Sám 15:11; 2Sám 7:25; 2Kir 23:3, 24 stb.). Ez a felfedezés adja azt a benyomást, hogy Isten újbóli szövetségre lépése annak az elköteleződésnek a megerősítését jelenti, amire már korábban pecsétet tett” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 29. o.).

A szivárvány jele

Következésképpen a kegyelem szövetségének nagy történetében a bibliai szivárványnak két különböző megjelenését láthatjuk. Egyrészt 1Mózes 9-ben Krisztus egy, az egész égbolton átívelő szivárványt mutatott kegyelme és irgalma jeleként a vízözön túlélőinek, Noének és családjának, akik az akkori emberiség maradékát képezték. Másrészt Krisztus majd a napok végén feltárja a maradék számára az Isten trónját körüllelő szivárványt (lásd Ez 1:26-28; Dán 12:1-2).

„Majd egy szivárvány, amely az Isten trónjáról áradó dicsfényben ragyog, átíveli az eget, és úgy tűnik mintha körülzárna minden imádko-

zó csoportot. A dühös sokaság megtorpan. Elhal a gúnyos kiáltás. Elfelejtkeznek gyilkos dühük célpontjáról. Szörnyű balsejtelmek között merednek Isten szövetségének jelére és szeretnének elrejtőzni megsemmisítő fényessége elől” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 543. o.; lásd Jel 6:13-17).

Csak Noé maradt meg

„A Biblia először 1Móz 7:23-ban említi nyíltan a *maradék* kifejezést. »Mindent eltörölt a földről, csak Noé maradt meg és azok, akik vele voltak a bárkában«. A szó, amit így fordítottak, »maradt«, a héber *sa'ar*, amelyből a *maradék* fogalmának különféle formái származnak az Ótestamentumban.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a tényt, hogy a *maradék*, amely túlélte az első világméretű katasztrófát, a hit és a bizalom embereiből állt (1Móz 6:9; 7:1). Mivel a Biblia a Noé korában történt vízözönt a vég idején beköszönő pusztulás előképeként használja, ezért ennek a megfigyelésnek nagyon nagy jelentősége van” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 31. o.).

„Sokan hittek az üzenetben Noé ácsmesterei közül, akiket a bárka építésére alkalmazott, de meghaltak, még mielőtt az özönvíz bekövetkezett volna; a megtértek közül pedig mások meghátráltak a hitben” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 504. o.).

„Egy ember állítása ezrek bölcsességével szemben! Nem akartak hitelt adni a figyelmeztetésnek... Krisztus kijelentette, hogy hasonlóképpen fognak kételkedni második eljövételében is... amikor a világ fényűzését az egyház is követi; amikor minden a megszokott mederben folyik és mindenki tartós világi jólétben reménykedik, akkor hirtelen, mint villámlás az égből, vége szakad nagyszerű ábrándképeiknek és csalóka reményeiknek” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 292-293. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: Az ókori Athénben Ariszteidész volt az egyik legnemesebb férfi, már amennyire ezt bűnös emberre mondhatjuk. Ariszteidész igazságos, jólelkű, becsületes államférfi volt. Miért szavazott mégis úgy a többség, hogy száműzzék őt? A konszenzus szerint azért, mert belefáradtak abba, hogy azt hallják: Ariszteidész „az igazságos”. Ariszteidész bűne az volt, hogy jólelkúsége túl éles ellentétben állt mások „rosszaságával”.

1. Ahogy Ariszteidész esetében is történt, ha nem lett volna Noé „jósága”, talán sosem tudnánk róla, mennyire gonosz volt a világ a vízözön előtt. Noé élettapasztalata alapján pedig elmondhatjuk, hogy ára van, ha tükrözzük Jézust. Gondoljuk át, milyen árat fizetünk ma, ha igaz keresztények akarunk lenni! Vajon Ariszteidészhez és Noéhoz hasonlóan van nekünk is annyi kitartásunk és megújulásra való képességünk, hogy elviseljük a negatív bánásmódot, amit kapunk? Hogyan tehetünk szert erre?
2. Róm 12:2 arra buzdít, hogy ne idomuljunk a világhoz, hanem alakuljunk át, különbözzünk tőle. Noé klasszikus példa arra, hogyan teheti ezt meg valaki. Mit tanulhatunk Noé életéből, ami képessé tesz bennünket arra, hogy ne kísértsen meg a konformitás bűne? Vajon Isten elvárja tőlünk is, mint Noétól, hogy törődjünk mások lelkével? Magyarazzuk meg válaszukat abban az összefüggésben is, hogy milyen kihívásokkal találkozunk modern korunkban a bizonyoságtevés terén!
3. Ha lett volna elmeógyógyintézet Noé korában, a „barátai” bizonyára beutaltatták volna oda. Minden, amit tett vagy mondott, azt a látszatot kelthette, hogy elment az esze. A világ szemében Isten bölcsessége gyakran bolondságnak tűnik. Mint a szövetség csapattagjai, ki vagyunk téve a gúnynak és a megvető vádaknak. Hogyan készülhetünk fel az ilyen bánásmódra? Gondoljunk legalább három bibliai ígéretre, amit igényelhetünk az ilyen esetekben!
4. 1Móz 6:6 kijelenti, hogy Isten annyira megborzadt a vízözön előtti világ általános gonoszságától, hogy megbánta az emberiség megteremtését. Mit jelent az, hogy Isten megbánást érzett? Vajon ez arra utalna, hogy Ő is képes hibákat elkövetni?
5. 1Móz 6:9 Noéra úgy utal, mint igaz és tökéletes emberre. Vajon ezek a tulajdonságok, amelyek Noét jellemezték, veleszületettek voltak,

Istentől függetlenül? Igaz volta, amelyről itt szó van, milyen jellegű volt?

6. Vajon a tény, hogy Isten szövetségre törekszik velünk, emberekkel, arra utal, hogy valamiképpen „szüksége van” ránk? Indokoljuk választunkat! Milyen értelemben lehet ez a helyzet?
7. A maradék fogalma bonyolult sokak számára, amibe belelátják az arroganciát és a felsőbbrendűséget. Miért nem lehet igazolni e kettőt a maradék bibliai gondolatának fényében?
8. Az 1Móz 9:12-17 szakaszában megjelenő szivárvány miként utal arra, hogy milyen eszközökkel készíteti Isten az embereket arra, hogy Őt válasszák?

MEXIKÓI MISSZIÓ

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Gustavo Taracena 58 éves nyugdíjas, korábban egy mexikói telekommunikációs cégnél dolgozott az ügyfélszolgálaton. Lelkes gyülekezetalapítóként hálás Istennek, amiért a mexikói Villahermosa külvárosában, La Huastecában már a második gyülekezetalapítása is önállóan működni képes közösséggé vált. Viszont nem tudta, hogy a továbbiakban mihez kezdjen. A feleségével, Maria Hernandezdel együtt néhány hétig imádkoztak Istenhez útmutatásért, majd megtudták a kerületi lelkésztől, hogy az egyház gyülekezetalapítást tervez Playas del Rosarióban, ami szintén egy külvárosi rész. Gustavo még imádkozott néhány hétig, mielőtt elfogadta a hívást, hogy bekapcsolódjon a terv megvalósításába. Egy gyülekezeti tag ellenszolgáltatás nélkül felajánlotta az üresen álló házát a szombati alkalmakra. Már az első istentiszteleten két anyuka csatlakozott hozzájuk 12 gyermekkel. Hamarosan 20 gyermeknek tartottak szombatiskolai alkalmakat, majd egy evangelizációs sorozatot is. Az egyik édesanyát nem sokkal később megfenyegette a főbérelője, hogy ha továbbra is eljár a gyülekezeti összejövetelekre, kirakja őket a házból. Meg is tette, mert az asszony továbbra is hűségesen járt az alkalmakra. A nő nem csüggedt, és hamarosan talált egy másik bérlakást.

A házi gyülekezet tagjai imádkoztak és felváltva böjtöltek a korábbi főbérelőért. Amikor házról házra jártak adventista irodalommal, ez a hölgy is elfogadott tőlük egy magazint, sőt kérte, hogy imádkozzanak érte. Néhány héttel később elfogadott egy süteményt is az egyik gyülekezeti tagtól, majd újabb imát kért. A házi gyülekezetbe is egyre többször elment. Gustavo közben szervezett egy újabb evangelizációt, ezúttal egy másik adventista gyülekezetbe. Az összejövetelek végén egy asszony és egy fiatal fiú keresztkedett meg, ők lettek az új gyülekezetalapítás első zsengei, mindössze négy hónappal a nyitás után. „Hisszük, hogy menyeyei Atyánk még több tagot hív el, és kiscsoportunk teljes jogú, növekvő közösséggé fog válni” – mondta Gustavo.

Örök szövetség

Alapige: 1Mózes 17:7

Áttekintés

Ahogy Noé esetében is történt, Isten különleges szövetségi kapcsolatra hívta Ábrahámot, amiben ott voltak a Noéval kötött szövetség elemei is. Mindazonáltal az Ábrahámval kötött szövetségben Isten lefektette az egész emberiség megváltásának alapját, legalábbis azokét, akik azt elfogadva üdvözülnek.

Kommentár

1Móz 15:7-ben Isten úgy mutatkozik be Ábrahámnak, mint **Jahve, a személyes Isten**. Hogyan gondolhatta Ábrahám, hogy élete irányítása nem az Isten dolga, holott úgy mutatkozott be neki, **mint Ábrahám személyes Istene?**

Jahve és az ábrahámi szövetség

A szövetségben hangsúlyosan megjelenik az, hogy Ábrahám a legszemélyesebb ügyeit is aláveti az isteni irányításnak. Hogyan nyerhette volna el a szövetségből eredő áldásokat, ha önző magatartást tanúsít? Sehoggy, és ugyanez ránk is érvényes. Miközben tanulmányozzuk Ábrahám történetét, hajlamosak lehetünk szem elől téveszteni azt, hogy az ábrahámi szövetség a működő hitről szólt. Amint ez Ábrahám esetében volt, úgy kell lennie velünk is.

El-Saddaj

Ez a kifejezés először 1Móz 17:1-2 héber szövegében jelenik meg, Ábrahámval kapcsolatosan. Isten neve itt El-Saddaj, amit gyakran mindenható Istennek fordítanak.

Elemezzük ki egy kicsit! Az El szó az Elohimmal függ össze („Kezdetben teremtette Elohim az eget és a földet.”), és magába foglalja azt, hogy

Ő mindenható, hatalmas, transzcendens. Ezt a címet - *Elohim* - mindvégig láthatjuk a teremtésről szóló beszámolókbán. Az ebből származó *El* szót körülbelül 200-szor fordítják úgy, hogy Isten, és ez is a Mindenhatóra utal.

A *Saddaj* egyes értelmezők szerint a *sad* (emlő) szóból ered, tehát ebben az összefüggésben azt jelenti, hogy aki ellát, táplál, megelégit. Az *El* szóval összekapcsolva úgy ábrázolja Istent, mint aki erős és hatalmas, minden jóval ellát és táplál.

Ábrámból Ábrahám

1Móz 17:3-5 szakaszában a név megváltoztatása a kapcsolat megváltozását jelzi. Itt egy külön, kiválóbb kapcsolat indul el. „Ábrám az elsők között volt, akiknek Isten megváltoztatta a nevét. A neveknek sokkal nagyobb jelentősége volt az ókori ember számára, mint korunkban. Minden sémita névnek jelentése van, és általában olyan kifejezést vagy mondást tartalmaz, ami kívánságot, hálát fejez ki a szülő részéről. Tekintetbe véve, hogy az emberek milyen nagy jelentőséget tulajdonítottak a nevüknek, Isten megváltoztatta bizonyos személyek nevét, hogy összhangban legyen életük fordulataival, tapasztalataikkal, múltjukkal vagy jövőjükkel. Ábrám - »felemelt, felmagasztosult atya« - neve nem jelenik meg a Bibliában sehol máshol, viszont Abirám formában igen, ami azt jelenti: »atyám magasztos« (lásd 4Móz 16:1; 1Kir 16:34)” (*The SDA Bible Commentary*. 1. köt. 321. o.).

A szövetség szakaszai

A szövetség szakaszainak történetében tehát „Isten három fázisból álló szövetséget kötött Ábrahámmal. Az elsőről 1Móz 12:1-3 szakaszában kapunk leírást, a másodikról 1Móz 15:1-21 közöl részleteket, a harmadik 1Móz 17:1-14-ben található” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 34. o.). 5Móz 10:16 versében ezt a szövetséget a körülmetélés jele is szimbolizálta: „*Metéljétek azért körül a szíveteket, és ne legyetek többé keménynyakúak*” (5Móz 10:16, RÚF)!

A *körülmetélni* szó a héber terminológiában arra a szertartásra vonatkozott, amikor a héber kisfiúk előbőrét lemetszették a születésük utáni 8. napon. A 8-as szám tehát lelki értelemben szimbolizálta az új kezdetet

Jahvéban. Azzal a gondolattal, hogy Izrael világiasságának „előbőrét” le kell metszeni, a lelki szimbólum tulajdonképpen Izrael Jahve iránti hűségét volt hivatott jelezni. Összegezve tehát, az ősi Izrael meghívást kapott a mennyből arra, hogy megújított szövetségi kapcsolatra lépjen Jahvéval.

„Mert megismertem őt, hogy meg fogja parancsolni az ő fiainak és az ő házának maga után, hogy őrizzék meg az Örökkévaló útját, cselekedvén igazságot és jogot, hogy elhozza az Örökkévaló (Jahve) Ábrahámra, amit szólt róla” (*The Interlinear Hebrew-Greek-English Bible*. 1. köt. 40. o.; lásd 1Móz 18:19).

Ennek a szakasznak a szépsége, hogy átítatja az a gondolat, miszerint El-Saddaj isteni ereje elvégzi mindazt, amit a hitetlenség lehetetlennek tart. Az Isten meglátása és a vele kapcsolatos terve adott erőt Ábrahámnak, hogy Izsákot bölcs neveléssel és fegyelmezőssel terelgesse. Így, miután Ábrahám neve nagy lett, önmehtagadása még fényesebben ragyogott.

Hogyan? Miért?

Mert önös érdekeit alárendelte Isten akaratának olyannyira, hogy „egyszülött fiát” kész volt feláldozni áldozatként. Ábrahám első „áldozata” így példázta azt, hogy „semmi sem olyan értékes, hogy ne adhatnánk oda Istennek” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 1. köt. 1094. o.).

Ábrahám számára „ez volt az elsődleges ok, amiért úgy nevezte el az esemény helyszínét, hogy »Jahve-jire« (Jahve gondot visel). Ez a név állandóan emlékeztette őt Jahve csodálatos kegyelmére, aki véghezvitte ezt a szabadítást... Milyen nagy és dicsőséges szabadítás volt ez, ahogyan Jahve kegyelme kiáradt oly váratlan és drámai módon! Az ember feltétlen odaadása mindig lehetőség Isten számára, nemcsak a szabadításra, hanem arra is, hogy csodálatos leckéket tanítson meg céljáról és gondviseléséről” (Nathan Stone: *Names of God*. Chicago, IL., 1994, Moody Press, 62-63. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: A kiváló és a jó orvos között az a különbség, hogy az előbbi emlékszik a nevekre és az arcokra is az egészségügyi problémákon kívül. Ahelyett, hogy csak az ízületi fájdalomra emlékezne, a kiváló orvos emlékszik: az édesanya minél hamarabb meg akart gyógyulni, mert gondoskodnia kellett újszülöttjéről. Nevek és emberek - Jézus mindennel és mindenkivel törődik.

1. A Biblia egyes hosszú szakaszaiban csak nevek és rokoni kapcsolatok szerepelnek. Akkoriban az emberek komolyan vették a neveket. Ebben az összefüggésben magyarázzuk meg annak pszichológiai és lelki vonatkozásait, miért is változtatta meg Isten Ábrám nevét Ábrahámra. Miért tartotta fontosnak, hogy saját nevének jelentőségét is megmagyarázza? Milyen jelentőséggel bírt a neve azok számára, akik szövetségi kapcsolatban voltak vele?
2. A bibliai időkben a név megváltozása gyakran rangbeli változást is jelentett. Hogyan alkalmazhatjuk ezt a törvényszerűséget arra, hogy mi történik velünk újjászületésünkkor?
3. Hogy mennyire vagyunk Isten szent jelenlétében, az attól függ, mennyire bensőségesen ismerjük Őt. Isten ígéretei tulajdonképpen a bensőséges kapcsolat gesztusai. Hogyan kell ezekre reagálnunk? Miközben Ábrahám különös, távoli vidékeken vándorolt, az Istennel kötött szövetsége volt a bátorítás és a közösség forrása számára. Milyen vonatkozásban mondhatjuk, hogy Isten ígéretei ilyesmit jelentenek számunkra? Beszéljünk a csoportban kedvenc bibliai ígéretünkről és arról az esetről is, amikor az az ígéret segített győzelemre bukás helyett, támogatta lelki növekedésünket!
4. A Biblia sok címmel illeti Jézust. Válassz ki egyet, ami különösen sokat jelent számodra! Indokold, hogy miért éppen azt a címet választottad! Mondd el mindezt az osztály tagjainak is bizonyágtévesként arról, hogy mit jelent neked Jézus!
5. Jézus nemcsak a nevünket ismeri, hanem tudja minden gondolatunkat, számon tartja minden hajszálnkat, ami kihull vagy éppen megöszül. Ettől kényelmetlenül érezzük magunkat, vagy éppen ellenkezőleg: biztonságban? Indokoljuk válaszukat!
6. Isten sokféle módon próbálja közölni velünk az igazságot természetéről és jelleméről. Hogyan lehetséges, hogy mégis torz, fals, rossz

elképzelésünk van arról, hogy milyen Ő, és ami még fontosabb, hogyan tudjuk mindezt kijavítani?

7. 1Móz 17:1 El-Saddaként, mindenható Istenként utal az Úrra. Hogyan válaszolnánk annak, aki azt állítja, hogy Isten nem lehet egyszerre tökéletesen jó és mindenható? Van itt ellentmondás, vagy ezek a tulajdonságok kiegészítik egymást?
8. 1Móz 17:4-5-ben Isten Ábrám nevét Ábrahámra változtatja, ami azt jelenti: „sokaság atyja”. Milyen értelemben lehetséges az, hogy sokféle háterű emberek mind Ábrahám leszármazottai lehetnek?
9. Ha Isten kegyelmes és megbocsátó, miért szükséges mégis, hogy a vele szövetségben lévő emberek engedelmeskedjenek a parancsolatainak? Neki van szüksége az engedelmességünkre, vagy nekünk van erre szükségünk? Indokoljuk válaszunkat!

ISTENNEK MINDIG VAN EGY ÚTJA

Andrew McChesney, Adventista Misszió

David egészen addig nem törődött Istennel, amíg a cégét el nem perelte tőle a legjobb barátja. Ekkor minden reménye szertefoszlott. Idővel aztán eldöntötte, hogy teológiát fog tanulni egy hetednapos adventista egyetemen a Fülöp-szigeteken. David befolyásos családban nőtt fel, és korábban nem gondolt arra, hogy lelkész legyen. Ekkor viszont jobban meg akarta ismerni Istent. Ateista szülőházájából a Fülöp-szigetekre költözött. Cikkünkben személyes biztonsága érdekében más néven utalunk rá, és nem árulunk el egyéb személyes részleteket sem.

Miután hónapokat töltött a teológián, továbbra is azon tűnődött, hogy van-e jövője ezen a területen. Csatlakozott egy hónapos evangelizációs kampányhoz. Ez is a tanulmányai részét képezte. Esténként prédikált és egyéni lelki-gondozói beszélgetéseket folytatott. Egy tanítónő mesélt neki arról, hogy már sok éve meg akar keresztelkedni, de fél, hogy a férje megöli, ha keresztény lesz. David tanulmányozni kezdte vele a Bibliát. Végül a hölgy megkeresztelkedett.

„Most nem félsz attól, hogy a férjed megöl?” – kérdezte tőle David az esemény után.

„Megteheti – válaszolta az asszony. – Akkor is jó döntés volt.”

Azonban nem történt tragédia. Davidet mindez lenyűgözte, sosem látott még ilyen mélységű hitet, ami a halállal is kész szembenézni.

David összebarátkozott egy fiúval is, aki minden este részt vett a sorozaton és meg akart keresztelkedni. Elment hozzájuk, hogy a szülőktől engedélyt kérjen, de elutasították. Hat hónappal később egy adventista lelkész kereste fel Davidet az egyetemen, hogy egy különös történetet mondjon el neki. Egy négytagú család jelezte neki, hogy meg akarnak keresztelkedni. Kérdéseket tett fel nekik a Bibliából, és látta, hogy ismerik a hetednapos adventista hitelveket. Egyetlen helybeli adventista sem ismerte a családot, ezért a lelkész nem értette a helyzetet. A szülők elmondták, hogy fél évvel korábban egy idegen ment el hozzájuk többször is, hogy beszéljen velük a fiuk keresztvágyi szándékáról. Ellenezték a döntést, de miután hat hónapig tanulmányozták a Bibliát, eldöntötték, hogy mindnyájan csatlakoznak az egyházhoz. David ebben is azt látta, hogy Istennek mindenhol van útja, még ha a dolgok reménytelennek tűnnek is. Ő is lelkész lett. „Hosszú út vezetett idáig – mondta. – De megtanultam bízni Istenben és érte dolgozni.”

Az ígéret gyermekei

Alapige: Máté 28:20

Áttekintés

Isten szövetségekötése az idő által nem behatárolt. Bár Noé, Ábrahám, Mózes és a többi hithős már mind eltávozott, Isten ígéreteinek teljesedése továbbra is folyamatban van. Az üdvösség ígérete nekünk is szól, ha úgy döntünk, hogy megnyitjuk a szívünket.

Kommentár

Amikor Jahve azt mondta, hogy Ő Ábrám pajzsa (1Móz 15:1), ez azt jelentette, hogy Ő lesz Ábrám védelmezője. A *pajzs* szó arra utalt, hogy Isten védelmet biztosít Ábrámnak. Annak ellenére, hogy Ábrám azt gondolta, hogy Eleázár lesz az örököse, Isten biztosította, hogy Sára méhéből fog származni egy különleges fiú, akitől ered majd az ábrahámi vérvonal, és annyian származnak majd tőle, mint a csillagok.

„Pajzsod vagyok”

„Ezen dolgok után volt Jahve igéje Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám, én pajzsod vagyok neked, *a te jutalmad igen sok*” (Jay Green, szerk.: *The Interlinear Hebrew/Greek English Bible*. 1. köt. 32. o.; lásd 1Móz 15:1).

„A pajzs vagy védelem, amiről itt szól az írás, nem háborúban használatos pajzsokra vagy a szerencsétlenségtől való fizikai védelemre utal. Inkább arról van itt szó, hogy a Mindenható megvédi Ábrahámot és leszármazottait attól, nehogy ne teljesedjen be a szövetségi ígéret... Ha mi Ábrahám magva vagyunk (és mindenki az, akiben Ábrahám hite van), akkor nekünk is bizonyosságunk lehet afelől, hogy a mindenható Isten a pajzsunk” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 44. o.).

A messiási ígélet - 1. rész

Mivel Mózes nem léphetett be az ígélet földjére, „Odüsszeája” végén, a hegytetőn látomást kapott az eljövendő Messiásról: „A távolabbi jövőbe is bepillantatható, és látta az Üdvözítő első eljövételét... látta Krisztus alázatos életét Názáretben, szeretetszolgálatát, együttérzését és gyógyításait, és azt, hogy a büszke, hitetlen nemzet elveti Megváltóját... Látta Jézust az Olajfák hegyén, amint búcsút vett szeretett városától... Látta, hogy... Isten mégsem vetette el Ábrahám magvát; a dicsőséges célnak, amit Izraellel végre akart hajtani, teljesülni kell” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 443. o.)!

A messiási ígélet - 2. rész

1Móz 3:15-ben Krisztus még a testet öltése előtt jövendölt a Messiás adventjéről, amely azt a célt szolgálta, hogy engesztelést szerezzen az emberiségnek. Ez bizonyította a bűntelen világoknak, hogy nem volt mentség Ádám bukására, érvényesítette a törvény és az evangélium örökkévaló összefonódását, ami a Golgota által vált lehetővé.

Ádám bukása következtében az emberiség megismerte a gonoszság új paradigmáját. A leszármazottai már úgy születtek, hogy természetüktől fogva hajlamosak voltak az isteni szuverenitás elleni lázadásra. Tehát a bűn nem egyszerűen azt jelenti, hogy rosszat teszünk, hanem inkább olyan lelkiállapot, ami az isteni szuverenitás ellen lázad. Mt 1:21-ben ígéletet olvashatunk az eljövendő Krisztusról, aki meggyógyít a lelki skizofrénia betegségéből. Krisztuson kívül az egész emberiség lelkiállapota születésétől elferdült. Krisztus eljött, hogy „vérátömlesztés” által meggyógyuljunk, golgotai halálának köszönhetően.

Ezért jött el Krisztus mint *Monogenész*, Isten egyetlenegy (Jn 3:16); vagyis Krisztus úgy lépett be a világunkba, mint a maga nemében egyetlen, vetélytárs nélkül. Názáretben a második Ádám a bűnbe süllyedt, romlott világban kezdte el alázatos szolgálatát a tökéletes Éden helyett, ahol az eredeti Ádám elbukott. Ez az Isten-ember, aki megkísértetett mindenben, sikeresen elkerülte a pokol kutyáit (lásd 1Móz 3:15; 1Kor 10:13; 15:21-22; Zsid 4:15-16). Olvassuk el Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 604. o.!

Naggyá teszem nevedet

Éles ellentétben a nagyratörő, hivalkodó birodalomépítőkkal, akik Sineár földjén éltek, Ábrahám nem istenítette magát, habár az Úr megígérte neki, hogy naggyá teszi nevét. „Ha Nimród volt az első világi-politikai vezető a vízözön utáni korban, akkor Ábrahám a lelki vezető mintaképe. Ő lett Jahve eszköze arra, hogy beteljesíthesse az emberiséggel kapcsolatos tervét... Ábráhámmal a világtörténelem más irányt vett, Isten új mintát alapított. Ő lett az új sugár az emberiség és minden nép számára. Jahve itt világossá teszi, hogy nála nem számít a vérvonal... Az egyistenhívők új vonala indult el. Jahve választotta ki Ábráhamot... aki Nimród befolyásának körzetében élt, hogy szolgálja legyen és leszármozottja által áldást nyerjenek testvérei... Egy embernek kellett cselekednie Istenért és az emberiségért... A terv és az abba való illeszkedés nem a származáson, hanem a szövetségi kapcsolaton alapul...” (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. 77-79. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: A Vörös-tengeren történt átkelésről így hangzik egy rabbinikus mese: Amikor a tenger vize kezdte elborítani az egyiptomiakat, az angyalok a mennyben tapsolni, táncolni és ünnepelni kezdtek. Ekkor Isten szomorú hangon közbeszólt, mondván: „A kezem munkája, a teremtésem süllyedt el a tengerben!” Isten szeretete olyan nagy, hogy nem gyönyörködik a leggonoszabbak halálában sem.

1. Isten szeretete mindenkire kiterjed, azokra az emberekre is, akik megtörik törvényét és szívét. Hogyan nyilvánul meg ez abban a szövetségi kapcsolatban, amit szeretne megalapozni mindenkivel? Hogyan marad meg ez a szeretet akkor, amikor az ember elutasítja Isten ajánlatát? Mihez folyamodik Sátán Isten ilyen szeretete láttán?
2. Mivel idegen hatalom elnyomása alatt voltak, a zsidó nép Messiást akart, aki megszabadítja őket. Jézus azonban azért jött a földre, hogy keresztet vegyen magára, nem pedig azért, hogy királyi székbe üljön. A missziója hogyan illett bele Isten szövetségi ajánlatába?
3. Istennek sok terve volt Izraellel, de gyakran elfordultak tőle. Vajon Isten bennünket is szeretne felhasználni éppúgy, mint Izraelt? Indokoljuk is meg a válaszunkat! Mit kell tennünk egyénenként és gyülekezetként, hogy meghalljuk a hangját és valóban az eszközei legyünk?

4. A Messiás eljövételétől az emberek jeleket és csodákat, misztikus dolgokat vártak. Ránk is jellemző ez manapság? Lehetséges, hogy nem vesszük észre Jézus második adventjének finomabban megmutatózó jeleit? Testületként milyen pozitív lépéseket tehetne az egyház azért, hogy felkészült, várakozó néppé váljanak tagjai?
5. Amikor elfogadjuk Isten megváltását, olyan úton indulunk el, amelyen minden nappal egyre hasonlóbba válunk Krisztushoz. Milyen mérőeszközt használunk előrehaladásunk értékelésére? Vajon Isten hogyan méri a fejlődésünket? Charles Swindoll úgy írja le az ember lelki növekedését, hogy három lépés előre, egy lépés hátra. Amennyiben ez a helyzet, mégis hogyan haladhatunk előre kitartóan, csüggedés nélkül? 1Móz 15:1-ben Isten azt mondja Ábrámnak, hogy felette nagy lesz a jutalma. Milyen értelemben mondhatjuk azt, hogy Isten és a vele való kapcsolatunk nem csak eszköz a cél eléréséhez, hanem maga a cél?
6. Isten azt mondja Jákobnak 1Móz 28:14-ben, hogy benne és utódaiban áldást nyer a föld minden nemzetsége. Lehet az áldás valóban áldás, ha nem adjuk tovább valamilyen módon? Indokoljuk válaszunkat!
7. Isten Ábrámmal kötött eredeti szövetsége azt sugallta, hogy Ábrám egyenes ági leszármazottaira gondolt az Úr. Később azonban világossá válik, hogy Isten különböző csoportokra és egyénekre gondolt, akiket a közös hit köt össze. Vajon meggondolta magát? Beszéljük meg!
8. Isten egy ismeretlen nomádot választott ki a világ egyik félreeső vidékéről, ami azt sugallja, hogy amit Ő értékel az emberekben, az merőben más, mint amit mi értékelünk magunkban és másokban. Mit láthatott Isten Ábrámban?

ISTENFÉLELEM VAGY TUDOMÁNY?

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Az orvos megmutatta a 3D-s ultrahangfelvételeket Dr. Hernando Díaznak. „Te is orvos vagy – mondta neki. – Itt a bizonyíték. Szakítsuk meg a terhességet!” Erica, Hernando felesége sírt. A képek azt mutatták, hogy kisbabájuknak Potter-szindrómája van, ez egy ritka kórkép, ami veseelégtelenséggel, torz végtagokkal, különös arcformával jár, beleértve a szélesen ülő szemeket is. Hernando orvosként pontosan értette, hogy a kollégájának igaza van. Keresztényként azonban nem tudta eldönteni, mit tegyen. A kisbaba nem fog élni, ha a 32 hetes terhességet megszakítják, de talán lehet remény, ha várnak még. A tudományban bízson vagy Istenben? „Majd Isten mondja ki a végső szót!” – jelentette ki. Komplikációk kísérték a várandósság végét, és az orvos császármetszést javasolt, hogy megóvja Erica életét. Hernando és Erica imádkoztak. A gyülekezet is imádkozott. A család és a kórházi személyzet korholta Ericát, hogy nem vetett véget a terhességnek. Két nappal a császármetszés előtt a 3D-s ultrahangvizsgálat azt mutatta, hogy minden változatlan. Azon az éjjelen azonban Ericának volt egy álma. Láta, hogy egy kisfiú játszik egy járókában, és egy hang azt mondja a férjének: „Vedd a fiadat! Ő Isten ajándéka. Samuel Davidnek nevezd el! Neveld Isten Igéje szerint!” Erica és Hernando jelként fogadták az álmot, hogy a baba mégis élni fog. Megvették a pelenkákat és a többi babafelszerelést. Másnap azonban a legrosszabbal szembesültek. Az orvos elmagyarázta, hogy elvégzi a császármetszést, elvágja a köldökzsinórt, és a baba percekben belül meg fog halni. A császármetszések általában 20-30 percig tartanak. Hernando várt az előtérben 30 percet, majd 40-et, 50-et. Már 60 perc is eltelt, Hernando pedig idegeskedett. Hirtelen sikoltást hallott, de nem a felesége és nem is a baba hangja volt. Az orvos és a nővérek sikítottak meglepetésükben. Deformált babát vártak, de egy tökéletes formájú kisfiút tartottak a kezükben. „Ez lehetetlen! – kiáltotta az orvos. – Csoda történt!” A szülők úgy döntöttek, hogy Isten Igéje szerint nevelik fel Samuel Davidet. Hiszik, hogy neki köszönhetően fordultak Jézushoz ők maguk, sőt még sokan mások is. Akkor szereztek tudomást a Hetednapi Adventista Egyházzal és lettek a tagjai, amikor a kisfiú veseproblémáira kerestek kezelést. Ma Hernando a Kolumbiai Adventista Egyetem egészségügyi központjában dolgozik, Medellinben. A nyolcéves Samuel teljesen egészséges. „Eldöntöttük, hogy Istenben fogunk bízni, pedig szinte mindenki mást javasolt – mondja Hernando. – Isten útjai nem a mi útjaink, a gondolataink nem a mi gondolataink. Sokan elfogadták Jézust, hallva Samuel történetét.”

Ábrahám utódai

Alapige: 1Péter 2:9

Áttekintés

Izrael Isten választott népe volt és örökölte atyái szövetségét, mégsem rendelkeztek azzal az erős meggyőződéssel, amiről elődeik gyakran bizonysgot tettek. Következésképpen Izrael népe közül sokan ugyanazokat a hibákat követték el, mint atyáik, figyelmen kívül hagyva Isten szövetségének jelentőségét az életükben. Istennek újra ki kellett rostálnia a maradékot tévútra tért gyermekei közül.

Kommentár

Minden nép fölött való

5Mózes 28-ban, akárcsak Ézsaiás, Jeremiás, Sofóniás és más kispóféták könyveiben is megtaláljuk Isten ígéreteit, amelyek alapja a Jahve iránti hűség.

Jézus, a Messiásfejedelem halála, amelyet Dán 9:25-29 jövendöl meg, az új szövetséghez vezetett, ami kiterjedt a zsidókra és a pogányokra egyaránt. Most már bárki, aki hisz Jézusban, igényelheti magának a szövetség ígéreteit. Bár Izrael fiai közül sokan voltak hűtlenek Istenhez, Ő hűséges maradt a népéhez.

Földügylet

„Az Újtestamentum következetesen teológiai fogalmakkal határozza meg a pátriárkáknak és Izraelnek ígért földet: az Isten kegyelmes ajándéka vagy áldása szövetséges népe számára (1Móz 12:1, 7; 13:14-17; 15:18-21; 5Móz 1:5-8; Zsolt 44:1-3)... Tehát Izrael nem tarthatja magának közvetlenül a földet, nem rendelkezhet vele autonóm módon, nem bálványozhatja abszolút tulajdonaként. Izrael nem birtokolja a földet... Bár a föld kegyelmi ajándék volt Izrael számára, a szövetséges nép csak úgy lakozhatott vagy maradhatott Isten földjén, ha engedelmességeknek

az Úrnak (lásd 5Móz 4:40; Ézs 1:19). Az ajándékot nem fogadhatták el az Adományozó nélkül” (Hans K. LaRondelle: *The Israel of God in Prophecy: Principles of Prophetic Interpretation*. Berrien Springs, MI., 1983, Andrews University Press, 136. o.).

Izrael és a szövetség

A kegyelem szövetségének szembetűnő lelki alaphangja az volt, hogy „engedelmeskedj és élsz; ha engedetlen vagy, meghalsz”. Az ősi Izrael számára Isten beleszótta ezt a tematikus motívumot az Ó- és Újtestamentum szövetébe egyaránt. Az ádami szövetségtől az új szövetségig Jahve szent és kinyilatkoztatott akarátának isteni szerepe kapcsolódott minden tőle származó ígérethez.

Az Izrael nemzeti nagyságával és területe kiterjesztésével kapcsolatos ígéret a szövetség feltételeinek teljesítésén alapultak. Bizonyos, hogy a nemzet jövőjére vonatkozó ígéret a nemzetközi uralmi szerep az engedelmesség feltételéhez kötődött. Egyrészt, tekintet nélkül az emberi döntésekre, Isten kinyilatkoztatott akarata az isteni ígéret megingathatatlan teljesedésén múlik (1Móz 3:15). Másrészt úgy tűnik, Isten mégis engedi, hogy az emberi döntések bezavarjanak az isteni ígéret céljába, és így elengedjék a keserű következmények láncolatát (1Móz 2:16-17).

A maradék

„Amikor az ószövetségi próféták Izrael eszkatologikus maradékát ábrázolják, mindig úgy jellemzik, mint hűséges, istenfélő közösséget, amely új szívvel imádja Istent az »új szövetség« alapján (Jóel 2:32; Sof 3:12-13; Jer 31:31-34; Ez 11:16-21)” (Hans K. LaRondelle: *The Israel of God in Prophecy: Principles of Prophetic Interpretation*. 90. o.).

A szövetséges Izrael

Ez a hűséges, végidei maradék lesz Isten bizonyágtevője minden nép között, magába foglalva sok nem izraelitát is, tekintet nélkül nemzeti hovatartozásukra (Ézs 66:19; Dán 7:27; 12:1-3; Zak 9:7; 14:16).

„Az Ótestamentum teljes képe, amit az eszkatologikus maradékról fest elénk, rámutat, hogy Izrael szövetségi áldásai egészében fognak teljesedni, és *nem* a hitetlen nemzeti Izrael életében, hanem csakis abban az Izraelben, amely hűséges Jahvéhoz és bízik az általa elküldött Messiásban.

Izraelnek ez a maradéka magába foglalja a hűségeseket minden népből, és így tölti be Izrael kiválasztottságának Istentől rendelt célját” (Hans K. LaRondelle: *The Israel of God in Prophecy: Principles of Prophetic Interpretation*. 90-91. o.).

A lényeges pont itt az, hogy Isten nem utasított el úgy egészében senkit sem. Mindenki, zsidó vagy pogány (bár ez hamarabb a zsidóknak szólt), megtalálhatja az üdvösséget Jézusban. A gondolat, hogy Isten minden egyes zsidót elutasított csak azért, mert zsidó, teljesen ellentétes a Szentírással. Ahogy Pál írta: „*Mi előnye van akkor a zsidónak, vagy milyen haszna van a körülmetélkedésnek? Minden tekintetben sok. Mindenekelőtt az, hogy az Isten rájuk bízta az ő beszédeit. De mi van akkor, ha némelyek nem hittek? Vajon azok hitetlensége nem teszi-e hiábavalóvá Isten hűségét*” (Róm 3:1-3, ÚRK)?

Figyeljük meg: csak „némelyek” nem hittek, de sokan igen. És ezek az emberek, a hitre jutott zsidók a pogányokkal együtt alkották a korai egyházat. Sőt, eleinte az egyház többnyire hívő zsidókból állt.

Isten senkit sem vetett el egységes csoportként, mert az üdvösséget sohasem kollektív módon adja. A zsidó és pogány emberek egyaránt egyénenként vesznek el vagy üdvözülnek, a döntésük szerint.

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: A társadalom mindig is figyelt a származásra. A jó benyomást keltő származás folytán az egyén jó előmenetelt, befolyást, kapcsolatokat nyer. A bibliai időkben is ez volt a helyzet, az embereket gyakran származásuk alapján ítélték meg. Ábrahám „magvának” lenni nagy büszkeséget és presztízst jelentett a zsidók számára.

1. Milyen szerepet játszott a szövetség az Isten és ember közötti kapcsolat megalapozásában egy olyan korszakban, amikor a származás nagyon fontos tényezőnek számított? Miként befolyásolja az Istennel való közösségünk a másokkal való kapcsolatunkat? Milyen tanulságokat szűrhetünk le Izraelnek a Jahvéval kötött szövetségi kapcsolatából, amelyek erősíthetik a mi kapcsolatunkat az Úrral?

-
2. Eloszlatva korának legelterjedtebb előítéleteit, Jézus rámutatott néhány nyilvánvaló igazságra, mint például arra, hogy a nap egyformán süt a gonoszokra és a jókra (Mt 5:45). Emlékeztetnie kellett a *választottakat* a nyilvánvalóra, ami arról árulkodik, hogy milyen önző volt a nép. Milyen veszélyekkel jár, ha az egyházunk is belterjesse, énközpontúvá válik?
 3. Izrael családfájának része volt a „sekinah” is, Isten látható, mennyei, ragyogó dicsősége (2Móz 40:34-38). Nekünk milyen kézzelfogható biztonságunk van Istenről? Vajon tényleg szükségünk van látható emlékeztetőre is arról, hogy Ő létezik és szeret? Indokoljuk válaszunkat! Mi lehet még ennél is erőteljesebb? Életünk mely elemei szólnak beszédesen Isten mindent átható jelenlétéről?
 4. Tekintsük át 2Kor 11:16-33 szakaszát! Pál ellenfelei Korinthusban zsidókból lett keresztények voltak, akik csatlakoztak az egyházhoz, majd vezetői pozíciókra törekedtek. Hittek abban, hogy Ábrahám leszármazottaiként felsőbbrendűek a pogányból lett keresztényeknél. Pál azonban nem ismert el különbséget a zsidók és a pogányok között az üdvösség és az Istennel való kapcsolat tekintetében. Hogyan érezhetnénk különbnek magunkat másoknál, akiknek éppen annyi joga van az Istennel való szövetséges kapcsolathoz, mint nekünk? A másokra vonatkozó „külső” elvárások hogyan gátolhatják az egyház misszióját?
 5. Az Ó- és az Újszövetség is gyakran utal úgy a népre, mint Isten menyasszonyára (Ézs 62:5; Hóseás próféta egész könyve), és a házassági fogadalom megszegése szimbolizálja az Isten iránti engedetlenséget. Az esküszegés szívszakasztó. A hasonlatot a saját életünkre vonatkoztatva, hogyan igyekszünk erősíteni a Krisztus és az egyház kapcsolát? A menyasszony az egyház, ezek szerint az egyes gyülekezeti tagoknak nincs felelőssége? Magyarazzuk meg a válaszunkat!
 6. Az új szövetség hogyan segít abban, hogy Izraelnél „jobb” menyasszonynak bizonyuljon az egyház? A származásbeli „hiányosságunk” segíti vagy gátolja Krisztus menyasszonyának lelki fejlődését? Magyarazzuk meg a válaszunkat!

AZ ÚT MINDEN LÉPÉSÉNÉL

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Dr. Hernando Diaz kétségbeesett. Már két éve nem praktizált a kétéves kisfia betegsége miatt. Házra és munkára volt szüksége. Szülővárosukból Medellinbe, az ország második legnagyobb városába költöztek, remélve, hogy találnak egy kórházat, ahol kezelni tudják Samuel veseproblémáit. Egy éven át szinte a kórházban „laktak”, és a négytagú családnak szüksége volt egy házra valahol a környéken. Csakhogy nem találtak megfizethető albérltetet. Hernando imádkozott, és talált egy kiadó szobát, ahol meghúzhatták magukat. A tulajdonos fél évig nem kért tőlük bérleti díjat. Hernando biztos volt abban, hogy Isten vezeti őket. Immer, a nagyobbik fiuk még egy évig rokonoknál lakott. Hernando szerette volna keresztény iskolába íratni őt. Egy szállodai recepciós ajánlotta neki a hetednapos adventisták által működtetett iskolát, és Immert be is iratták oda. A fiú elmondta a tanárának, hogy az édesapja orvos. „Mondd meg neki, hogy az önéletrajzát szívesen beadom a klinikán” – szólt a tanár. Hernando kapott az alkalmon. Az állásinterjún elmondta, hogy a kisfia miatt rugalmas munkarendre van szüksége. „Megoldjuk” – mondta az igazgató, és azonnal fel is vette Hernandot. Ő hálásan csatlakozott az orvosi csapathoz. Megismerte az adventista hitet, és elfogadta a meghívást a gyülekezetbe is. „Az adventisták vendégszeretőek, szereznek és őszinte segítőkészség él bennük” – mesélte. Egész családjával csatlakozott az Adventista Egyházhoz. Ma a nyolcéves Samuel egészséges kisfiú, Hernando pedig teljes munkaidőben dolgozik az Adventista Egészségügyi Központban, ahol már több mint 100 embert vezetett Krisztushoz a személyes bizonyoságtétele által. Hernando hiszi, hogy Isten vezette őt az út minden lépésénél. „Más kórházak nem dolgoztak volna velem – mondta. – Csoda, hogy az adventista klinikára felvettek.”

Szövetségkötés a Sínainál

Alapige: 2Mózes 19:4

Áttekintés

Miután az egyiptomiak között éltek, akiknek vallása azt tanította, hogy az üdvösséget emberi cselekedetek által lehet megvásárolni, Izrael szem elől veszette, hogy kicsoda valójában Isten. Abban hittek, hogy üdvösségük egyenlő az Istennek való engedelmességgel, és az üdvösséget saját érdemeik alapján kapják, nem pedig az Istennel való személyes kapcsolatuk alapján.

Kommentár

„Amikor a sasmadár röpködni tanítja fiókáit, megbökdösi egyiküket, majd csőrével kilöki a fészekből. A fióka zuhanni kezd, a nagy madár azonban alárepül, kiterjeszti a szárnyait, elkapja kicsinyét, és így száll fel vele a magasba. Azután amikor már csak egy pontként látható az égen, hirtelen tesz egy éles kanyart, a kis fióka lecsúszik a hátáról, és szárnyaival csapkodva zuhan vagy 300 métert lefelé. Mindeközben az sas köröz körülötte, majd szárnyaira veszi, és újra felviszi őt jó magasra. Miután újra meg újra leejti a fiókát, az egyre lejjebb és lejjebb zuhan a föld felé, néha 30 méteren is belül kerül a talajhoz. A sasmadár mindig elkapja kicsinyét, és felviszi újra másfél kilométer magasra, így tanulja meg apránként, hogyan is kell repülni. A sas tudja, mikor fárad el a kicsi, akkor visszateszi a fészekbe, majd kilöki a következőt és kezdi előlről a tanítást” (Paul Lee Tan: *Encyclopedia of 15 000 Illustrations*. Dallas, TX., 1998, Bible Communications, Inc., 3050-3051. o.).

Sasszárnyakon

Az „örökkévaló kőszáli sas” a kegyelem erős karmaival mentette ki a héber fiókát az egyiptomi elnyomás büszke fészekéből. A Vöröstenegnél a fióka pánikba esett, amikor hallotta a sivatagban az elnyomók szekereinek dübörgését maga mögött. Miközben a fióka rettegte

verdesett a szárnyaival, megpillantott két hatalmas, felnyíló vízfalat, amely csodálatos látványként magasodott előtte, tisztelegve a „dicsőséges sasmadar” mindenhatósága előtt. A kristálytisza vízfalak között csoda folytán száraz út nyílt, így vált lehetővé a remegő fióka számára a biztonságos átkelés.

A megváltás mintázata

2Móz 6:6 versében a *góél* héber kifejezés Krisztust, mint Izrael megmentő/megváltó rokonát mutatja be, de az Újszövetségben még további négy görög kifejezést találunk, amelyek rávilágítanak arra, hogyan is értelmezzük azt, hogy Krisztus a megváltó rokonunk. „Az Újtestamentum görög szövege négy különböző szót használ a megváltásra: *agoridzo*, *exagoridzo*, *lutroo*, and *apolutrosis*. Az első szó a megváltásra [*agoridzo*] elmondja: Jézus Krisztus azért jött a földre, hogy *megkeressen és megtaláljon* minket bűnös állapotunkban és személyesen lássa, hogyan tart rab-szolgaságban bennünket Sátán.

A másik szó a megváltásra, az *exagoridzo*, arra utal, hogy Jézus nemcsak azért jött, hogy felmérje helyzetünket, hanem azért is, hogy örökre *kiszakítson* bennünket Sátán hatalmából.

A harmadik szó, a *lutroo* azt fejezi ki, hogy Jézus annyira kész volt megszabadítani bennünket Sátán uralma alól, hogy hajlandó volt megfizetni a váltságdíjat saját vére által...

A negyedik szó a megváltásra az *apolutrosis* azt fed fel, hogy Jézus örökre megszabadít bennünket Sátán fogságából és visszaállít bennünket, hogy újra „Isten fiai” legyünk. Ez a helyreállítás teljes és általa Jézus Krisztussal együtt örökösök vagyunk (Róm 8:17)” (Rick Renner: *Dressed to Kill: A Biblical Approach to Spiritual Warfare and Armor*. Tulsa, OK., 2007, Teach All Nations, 81., 98-99. o.; lásd még 1Kor 6:20; Gal 3:13; 4:4-5; Ef 1:7; Tit 2:14; 1Pt 1:18-19; Jel 5:9; 7:23).

A sínai szövetség

A sínai szövetség esetében (2Móz 19:5-6) három jelentőségteljes elem volt, amit Jahve kinyilatkoztatott, amikor megszólította az ősi Izraelt és közölte velük kapcsolatos terveit. A szövetség első eleme Isten kifejezett vágya volt, hogy a héber nemzet az Ő értékes tulajdona legyen. „Egyéb

ingatlanvagyonnal ellentétben, ami nem mozdítható, Izrael Isten szeretete és gondviselése folytán az ő mozdítható kincse lett, ha úgy tetszik, ingósága” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God’s Everlasting Covenant*. 65. o.).

A másik elem a szövetségben az volt, hogy Jahve papok nemzetévé akarta tenni Izraelt. Más szóval: „Minden izraelitának valamilyen módon Isten papi küldötteként áldást kellett vinnie az egész világ minden nemzetének, szolgálva szükségleteiket” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God’s Everlasting Covenant*. 66. o.). A harmadik pont: Jahve arra rendelte Izraelt, hogy szent (számára elkülönített) nemzet legyen. Lényegében a kegyelem szövetségében Izraelnek szent egységnek kellett lennie. Mivel Isten már tudta előre, hogy az ősi Izrael hamar meg fogja törni szövetségi ígérését (2Móz 19:7-8), Jahve kezdeményezte a sínai szövetséget. Miért? Tanulmányozzuk 2Mózes 32. fejezetét!

Isten és Izrael

„Most azért ha figyelmesen hallgattok a szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor különleges kincs lesztek számomra valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld. És papok birodalma és szent nép lesztek. Ezek azok a beszédek, amelyeket el kell mondanod Izrael fiainak” (*The Interlinear Hebrew-English Old Testament*. 1. köt. 192. o.; lásd 2Móz 19:5-6). „Az evangélium a kibontakoztatott törvény... A törvény Krisztusra mutat, Krisztus pedig a törvényre. Az evangélium megtérésre hívja az embereket. Megtérésre? Miből? A bűnből. És mi a bűn? A törvény áthágása. Tehát az evangélium az Isten törvényének való engedelmisségre hívja vissza az embereket” (Ellen G. White cikke, *The Signs of the Times*. 1897. február 25.).

Ígéretek, ígéretek...

„Ha hittel és cselekedetekkel bárki megvásárolhatná az üdvösség ajándékát, akkor a Teremtő tartozna a teremtménynek. Itt egy lehetőség, hogy a hamisságot fogadjuk el igazságként” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 20. o.).

Íme, ennek az igazságnak egy másik megközelítése: nem hit és cselekedetek, nem is hit vagy cselekedetek, hanem cselekedetek által munkálkodó hit. Tetteink által mutatjuk meg a hitünket, tehát, a cselekedetek meg tudják erősíteni a hitünket és meg is erősítik.

Gyakorlati alkalmazás

Gondolkodjunk el! 1999 utolsó hetében a salon.com közölt egy posztot „A szégyen csarnoka” címmel. Az írás a tíz legszégyenteljesebb sportolót sorolta fel abból az esztendőből. A listában szerepelt valaki, akit gyilkosságért tartóztattak le, de olyan is, akit drogkereskedésen kaptak. Olyan emberek ők, akik szerződéses viszonyban álltak csapatukkal és szurkolóikkal. A legnemesebb szándékokkal kezdték karrierjüket: jól fognak játszani, becsületesen élnek és méltónak bizonyulnak a szerződéseiket hitelesítő aláírásra.

Mielőtt az ember bárkivel is szerződést kötne, fontos, hogy ismerje a másik jellemét. Isten jellemében mi az a vonás, aminek tudtában biztonságosan léphetünk vele szövetségi kapcsolatra? Vajon Ő a jellemünket nézi, mielőtt kapcsolatra lépne velünk? Indokoljuk válaszunkat!

1. A legtöbb partneri viszonyban egyforma előnyök illetik mindkét felet. Ám amikor a mindenható Isten partneri viszonyba lép a bűnös emberrel, akkor a kapcsolat szörnyen egyenlőtlen ám: Isten sokkal többet hoz a kapcsolatba, mint amennyit mi valaha is tudnánk. Hogyan lehetséges az, hogy mi alávetettjei vagyunk, mégis olyan kiváltságban részesülünk, hogy partnerségi viszonyban lehetünk vele? Indokoljuk válaszunkat!
2. Mielőtt aláírunk egy szerződést, el kell olvasnunk az apróbetűs részeket is. Ám amikor Isten köt velünk szerződést, Ő világosan beszél. Nincs apróbetűs rész, nem kell a sorok között olvasni. Szavai határozott kijelentések: „*Én vagyok az ÚR... kihozlak... megszabadítalak... megmentelek... Népeimmé fogadlak titeket, Istenetek lesztek*” (lásd 2Móz 6:6-7, ÚRK). Cserébe mit hozunk mi a szövetségbe? Ha Isten helyében lennénk, mennyire lenne biztonságos egy partnerség olyasvalakikkel, mint amilyenek mi vagyunk?
3. A szerződéseket úgy szerkesztik meg, hogy megfeleljenek a felek érdekeinek, a szóban forgó üzlet kívánalmainak. Isten milyen értelemben szabta hozzánk a szövetséget? Mennyire értékeljük az „engedményeket”, amelyeket arra az esetre tett, ha megszegnénk a szerződést? Isten a barátunk, és miként hat ez a partneri szerepre? Van összeférhetetlenség a kettő között? Indokoljuk válaszunkat! Isten tudatában van annak, hogy esendők vagyunk (Zsolt 103:14-

-
- 15). Vajon ez azt jelenti, hogy menteteti a bűn(öke)t? Tudjuk, hogy megbocsát, de mi a különbség?
4. A gondolat, hogy Isten lejön a mi emberi szintünkre, teljesen egyértelmű az Újtestamentumban, viszont az emberek úgy vélik, hogy az Ószövetség idején rideg és megközelíthetetlen volt Isten. Miért helytelen ez az elképzelés?
 5. Azon utasítások közül, amelyeket Isten a kivonulás után adott Izraelnek, több már nem tűnik érvényesnek, sőt, inkább túlhaladottnak véljük azokat. Az is nyilvánvaló, hogy némelyik nem alkalmazható már a jelenben direkt módon. Mit gondolunk, a kivonulás után adott szabályozások és szertartások miként működtek az Isten terveinek tanításaként? Honnan tudhatjuk, hogy mit kell alkalmaznunk ma is?
 6. Sok igemagyarázó úgy gondolja: Izrael kollektív ígérete, miszerint engedelmeskedni fognak Istennek (2Móz 19:8), igen fennhéjázó és alaptalan kijelentés volt. Vajon miért mondják ezt? Lett volna olyan válasz, ami talán helyénvalóbb? Mi a különbség a valódi engedelmeség és a hamis vagy tettetett engedelmesség között?

„MENJÜNK GYÜLEKEZETBE!”

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Valami különös történt Dr. Hernando Díazsal, amikor dolgozni kezdett a Kolumbiai Adventista Egyetem klinikáján, Medellinben. Egyszerűen nem tudta abbahagyni a hálaadást! Hernando régóta keresztény volt, de azelőtt nem szerette ennyire Istent. Amikor sehol nem akarták orvosként alkalmazni, az Adventista Egészségügyi Központ felajánlott neki egy rugalmas munkarendet, ami mellett gondolhatta kétéves beteg kisfiát, Samuelt.

A szíve túlsordult Isten iránti szeretettel. Minden betegével imádkozott, aki csak beleegyezett. Mindenkinek elmondta, aki meghallgatta, milyen csodálatos módon mentette meg Isten a fia életét és adott neki munkát a klinikán. Hívta az embereket az egyetemi gyülekezetbe, ahol családjával minden szombati istentiszteleten részt vett, habár akkor még nem voltak adventisták. Egy szombaton – ez már a keresztsége után történt – gyülekezetbe menet megálltak a piros lámpánál. Egy utcai árus közeledett feléjük, rágógumit árult. Ám Hernando, amikor letekerte az ablakot, szót sem ejtett vásárlásról. „Jöjjön velünk a gyülekezetbe!” – mondta a férfinak, aki kicsit sem tétovázott, már mentek is tovább együtt a gyülekezetbe. Hernando a kiejtéséből sejtette, hogy a férfi venezuelai. Útközben elmondta neki a bizonyágtételét. A venezuelai ember a következő szombaton az egész családját elvitte a gyülekezetbe. Azóta egy szombatot sem hagytak ki. Jelenleg ételeket készít, amit a kórház előtt árul egy bódéból, amit a gyülekezeti tagok vásároltak neki. Hernando azért imádkozik, hogy ez a család is adja át a szívét Jézusnak és csatlakozzanak ahhoz a hat személyhez, akik az ő bizonyágtételei nyomán keresztelkedtek meg.

Hernando szerint nem nehéz Jézushoz vezetni az embereket. Jézus utasítását követi, amit az egykori megszállottnak adott: *„Menj haza a tieidhez, és mondd el nekik, milyen nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és hogyan könyörült rajtad”* (Mk 5:19). „Nem adtam fel, hogy személyes bizonyágtételemmel dicsőítsem Istent – vallja Hernando. – Ez sok szívet érintett meg!”

Szövetségi törvény

Alapige: 5Mózes 7:9

Áttekintés

A szövetség, amit Isten Izraellel kötött a Sínai-hegynél, Isten kegyelmének példája volt, amit mindenkinek látnia kellett (volna), aki csak kapcsolatba került népével. A szövetség meghatározta Izrael kapcsolatát Istennel. Bizonyos kereteket, paramétereket is adott, amelyek mentén Izrael népe dolgozhatott és élhetett, valamint a legjobban terjeszthette Isten üzenetét.

Kommentár

A Bibliának már egészen a legelején találunk példákat arra, hogy Jahve elér más nemzeteket még azelőtt, hogy Izraelt kiválasztotta volna (1Móz 20:3-6; 21:32). Nem meglepő felfedezés, hogy Jahvénak válaszulva Abimélek, filiszteus király úgy utalt önmagára, mint „igaz” népre (RÚF)?

„Jahve mindig is kapcsolatban volt *nem héberekkkel is, és a »pogányok«* közül is választott ki képviselőket és küldötteket, sőt papokat is, akarata szerint... Jahve felhasználja a kenizsi (kenizeus) Jethrót, aki már ismerte Jahve nevét még Mózes előtt, sőt, segített neki megérteni és a gyakorlatba átültetni a Mindenható terveit és céljait... Van itt egy úgynevezett *pogány... nép, amely őrizte ezt az eleven bölcsességet, jóval azelőtt, hogy a héberék színre léptek volna*” (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. 36. o.).

Izrael kiválasztása

Hasonlóképpen a zsidó nép is Ábrahám vérvonalából származott. Az ősi Izrael a mennyei gondviselés folytán jött létre, hogy terjessze Istentől rendelt bizonyágtételét a környező népeknek. Ennek alapján viszont magyarázatot igényel, milyen összefüggés van Izrael kiválasztása és Jahve törvényének kozmikus volta között. „A törvényadás éppolyan

kegyelmi tett Isten részéről, mint a kiválasztás. A törvényadás pontosan annyira irgalmas ajándék Isten részéről, mint az egyiptomi rabszolgaságból való szabadítás. A törvény ajándéka éppen úgy Isten szeretetének kifejezője, mint a szövetség megkötése, amihez a törvény tartozik. A törvény így lesz eszköz, amely a szövetségen és a szövetséges népen belül határozza meg a kapcsolatokat” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God’s Everlasting Covenant*. 72. o.).

Törvény a szövetségen belül

„A héber törvény (*tóra*) szó nem kevesebb, mint 220 alkalommal szerepel az Ószövetségben. Nem szabad latin jelentésében (*lex*) értelmezni, ami állami törvényt jelent. Úgy sem szabad értelmezni, ahogyan a görögök értelmezték a törvényt (*nomos*), nevezetesen, szokásjog, szabály, ami »mindig úgy volt«. A héber nyelvben a *tóra* szó a *hóra* szóból ered, ami útbaigazítani, utasítani, tanítani jelentéssel bír, a *tóra* tehát tágabb értelemben tanítást, útbaigazítást jelent. Ezért mondhatjuk, hogy a törvény szó Isten kinyilatkoztatott akaratát jelöli, vagy legalábbis annak egy részét.

Isten adta Izraelnek ezt az útmutatót, a törát, »rendelkezések és végzések«, illetve »intelmek, rendelkezések és végzések« formájában (5Móz 4:14, 40), Izrael életének szabályozására. A *tóra* szót rendszeresen használja ilyen értelemben a Szentírás. Tehát a törvény minden részletre kiterjedő útmutató lehetett, amely magába foglalt mindenféle törvényt: az erkölcsi, az etikai, a polgári és a szociális, az áldozati és az istentiszteletre vonatkozó, tisztasággal és egészséggel kapcsolatos rendelkezéseket.

Más esetekben a törvény (*tóra*) ennél szűkebb értelemben használatos, csak a Tízparancsolatra utal” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God’s Everlasting Covenant*. 73. o.).

A törvény változhatatlansága

A zsoltáriró így énekel: „Jahve törvénye tökéletes, megtérésre indítja a lelket. Jahve bizonyágtétele tiszta, bölcsé teszi az együgyűt. Az ÚR rendelkezései helyesek, megvidámítják a szívet. Jahve parancsa világos, megvilágosítja a szemeket. Jahve félelme tiszta, megáll mindörökké. Jahve ítéletei változhatatlanok és minden tekintetben igazságosak...

Édesebbek a méznél, még a csurgatott méznél is” (*The Interlinear Hebrew-Greek-English Bible*. 2. köt. 1400. o.; lásd Zsolt 19:8-11).

Mindig szem előtt kell tartanunk a tényt, hogy azért van szükségünk Isten törvényére, mert az emberi lélek törvénytelen állapotban van, és nem egyszerűen azért, mert szükséges helyrehozni bűnös tetteinket. Csak Krisztus képes az Ő tisztaságát és szilárdságát ajándékozni az embernek, és ezt úgy teszi, hogy tekintetüket önmagára irányítja (Ézs 26:3; Máté 12).

Ugyanakkor Isten a törvényt áldásul adta, és most is áldásunkra válik. Ki ne szenvedett volna, vagy látott volna másokat szenvedni Isten törvényének áthágása miatt? Gondoljuk át, mennyivel jobb lenne a világ, ha az emberek engedelmeskednének Isten törvényének! Gondoljunk bele, mennyivel jobb lenne, még ha csak az utolsó hat parancsot is betartanák!

Ugyanakkor Pál a következőt mondja: „Most megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állítson majd színe elé. *Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és rendíthetetlenül*, és nem tántorodtok el az evangélium reménységétől” (*The Interlinear Greek-English-New Testament*. 4. köt. 542-543. o.; lásd Kol 1:21-23).

Pálnak a Kolossé levélben írt szavai szerint a hívő életében a lelki érettség nem megy végbe egy pillanat alatt. A kegyelemben való növekedést úgy fogja fel Pál, mint a megújulás élethosszig tartó folyamatát. Tehát ez a páli kijelentés újra megfogalmazta a kegyelem szövetségének feltételeit, amelyet Jahve kötött az ősi Izraellel (lásd még 2Móz 19:5; 3Móz 26:3-4, 14, 16; 5Móz 5:33; 6:5; 10:12; 11:1, 13, 22; 13:3, 18).

„Mindezek alapján egyértelmű, hogy a megváltás útja az Ó- és az Újszövetségben ugyanaz: mindkettő a hit által, kegyelemből történő megváltást hirdeti, aminek eredménye az engedelmesség” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God’s Everlasting Covenant*. 78. o.).

Másrésről a megszentelődés témájában ugyanolyan fontos szem előtt tartani azt, hogy a megtérés teljességgel lehetetlen Krisztus nélkül.

Az ember nem érez vágyat arra, hogy hozzá jöjjön, csakis úgy, ha Ő hoz mozgásba hatásokat és indítja Szentlelkével az elménket” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 73. o.; lásd még Jn 14:15; János 15-17; ApCsel 5:32; Róm 2:4; 1Korinthus 13; Gal 5:14-26; Ef 2:8-10; Efezus 5; 1Jn 4:7-21; 5:1-3; Jel 22:14).

Gyakorlati alkalmazás

Gondoljuk át: William Barclay mondta, hogy az igazi vallás az, ha szeretjük Istent és azokat, akiket Ő a saját képmására alkotott. Ez a fajta szeretet nem valami bizonytalan, homályos szentimentalizmus, hanem Isten iránti teljes elkötelezettség, aminek eredménye az embertársaink gyakorlati, szívből jövő szolgálata.

1. Olvassuk el 5Móz 6:5 versét! Ez az igevers része a „Semának”, ami a zsidó hitvallás. Minden vallási szertartás ezzel a mondattal kezdődik. A zsidó gyerekek először ezt tanulják meg kívülről. Állandó emlékeztető ez arra, hogy Isten iránti szeretetünknek mindenképp fölött valónak kell lennie. Olvassuk el Jézus szavait Mt 22:34-40 szakaszában! Mennyire hasonlítunk az itt ábrázolt farizeusokhoz? Hogyan hangsúlyozza az új szövetség a szeretet gyakorlását?
2. Isten felmérhetetlen szeretetéből adta a törvényt. Vessük össze az Isten és az ember közötti kapcsolatot a szülő-gyermek kapcsolattal! Mi a törvény célja egy szeretetkapcsolatban? Hogyan erősítik a kapcsolatot a határok és a kimondott elvárások? Isten törvényei és az általa meghatározott korlátok mit tanítanak Isten jelleméről?
3. Említsünk meg két-három esetet Jézus életéből, amelyek azt példázák, hogyan szerette felebarátját úgy, mint önmagát! Mi lenne, ha Jézus a városunk utcáin sétálna ma? Hogyan mutatná ki szeretetét szomszédaink iránt, és miért? Amikor áthágjuk Isten törvényét, kegyelme a segítségünkre siet. Azt jelenti ez, hogy a kegyelem szükségtelessé teszi a törvényt? Indokoljuk válaszukat! Gondoljunk esetekre, amikor értékeltük a Bibliát, az egyház vagy a társadalom által felállított határokat! Mondjunk erre példát az osztályban!
4. A régi szövetség szerepe fontos volt Izrael kivonulásában Egyiptomból. Ez a szövetség Isten gondviselő szeretetének és törődésének jele volt. A mi lelki életünk során hogyan jelenik meg

-
- a szövetség Isten szeretetének és törődésének jeleiben? Mi a mi szerepünk abban a folyamatban, amikor tapasztaljuk, hogy mit jelent szövetséges viszonyban élni Krisztussal?
5. Olvassuk el újra William Barclay fentebb idézett gondolatát! Nevezzünk meg konkrét dolgokat, hogyan szerethetjük Istent és az emberiséget „homályos szentimentalizmussal”? Mit tehetünk a gyülekezetünkben azért, hogy bátorítsuk egymást Isten és embertársaink őszintébb szeretetére? Nevezzünk meg dolgokat, ügyeket és körülményeket, amelyek akadályozzák az őszinteségre való törekvésünket! Hogyan óvhatjuk meg magunkat az ilyen gátló tényezőktől?
 6. Ahogy már megjegyeztük, Isten törvénye fájoan konkrét volt. Miért törődik Isten annyira azzal, hogy gyermekei miként élik az életüket? Ez a mi javunkat szolgálja, vagy neki telik kedve benne? Beszéljük meg! Lehet-e befolyásolni Istent a döntéseinkkel? Indokoljuk válaszukat!
 7. Izrael és az egyház egyaránt Isten választott eszköze, amire rábízta nagyrészt mindazt, amire a világnak szüksége volt, van és lesz, de mindennek alig vagyunk tudatában. Izrael többnyire keveset tett azért, hogy ez változzon. Lehetséges, hogy mi magunk is azt a kockázatot vállaljuk ma, hogy eredménytelenné, jelentéktelenné válunk? Indokoljuk válaszukat!
 8. Némelyek arra hivatkoznak, hogy a Tízparancsolat mára már csak tíz javaslatnak tekinthető. Vajon mi magunk is úgy teszünk néha, mintha valóban ez lenne a helyzet? Indokoljuk válaszukat! Hogyan tudjuk megkülönböztetni saját életünkben a szabadságot a felhatalmazástól?
 9. A törvénynek való engedelmisség vajon azt az állapotot mutatja, hogy kapcsolatban vagyunk Istennel? Ha igen, akkor hiba azt mondani, hogy Isten ajándéka az örök élet és folyamatos jelenléte bizonyos értelemben feltétel nélküli? Indokoljuk válaszukat! Van alapunk hinni Isten feltétel nélküli szeretetében? Ha igen, miért, ha nem, miért nem?
 10. Ha az engedelmisség kérdéséről gondolkodunk, hajlamosak vagyunk arra figyelni, amit *mi teszünk*. Vajon nem ugyanannyira igaz, hogy az engedelmisség annak megnyilvánulása lehet, hogy *mik vagyunk*, amikor közösségbe kerülünk Istennel? Fejtsük ki válaszukat!

EGY MEGMAGYARÁZHATATLAN KÓRHÁZI LÁTOGATÁS

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Hernando Diaz kilépett a kórház ajtaján pihenőt tartani. Az utóbbi két órát fiával, Samuellel töltötte, akinek éppen a vérét tisztította a dialízisgép a művesekezelés során. Erica, a felesége váltotta fel a következő két órára. Hernando leült a szőkökút melletti padra, és a mobiltelefonján egy prédikációt kezdett hallgatni. Pár perc múlva egy idegen lépett oda hozzá és megkérdezte, hogy leülhet-e a padra. Hernando bólintott és tovább hallgatta a prédikációt. Csörgött az idegen férfi mobilja. „Eldöntöttem, hogy végzek magammal! - mondta dühösen. - Két éve nem találok munkát, már nem akarok élni. Ne hívj!”

Miközben beszélt, úgy tűnt, hogy elfeledkezett Hernandóról, aki ott ült mellette. Amikor azonban letette a telefont, visszazökkent a valóságba. Megragadta a figyelmét a prédikáció.

„Ez egy keresztény előadás?” - kérdezte.

„Igen - válaszolta Hernando. - Hallottam, hogy öngyilkos akar lenni.”

„Igen - felelte a férfi. - Nem bírom már tovább. Könyvelő vagyok, de nem tudok gondoskodni a családomról.”

„Ha valaki azt mondaná, hogy segítek, biztosítom a szükségleteidet és remény adok egy jobb jövőre - elfogadná?”

„Hát, persze!”

Hernando beszélt neki a Megváltóról, a férfi pedig ott helyben átadta az életét Jézusnak. Hernando bátorította, hogy hittel küldje el a szakmai önéletrajzát. Másnap Hernando ugyanazon a padon ült, és látta, hogy a férfi őt keresi. „Képzeld! Valaki felhívott egy munkaaajánlattal! Nagyszerűen érzem magam!” Hernando dicsőítette Istent, és kíváncsian megkérdezte, kihez jött látogatába előző nap. A férfi azt mondta, hogy nem ismer senkit a kórházban. „Tegnap erős késztetést éreztem, hogy ide jöjjenek. Azért ültem le maga mellé, mert fogalmam sem volt, mihez kezdjek.”

Hernando a Medellinben működő Kolumbiai Adventista Egyetem Egészségügyi Központjának orvosa, és sok-sok hasonló történetet tud mesélni. Az utóbbi öt évben 100-nál is több ember tett le öngyilkossági szándékáról, miután imádkozott vele. „Most mindannyian normális életet élnek” - mondja Hernando hálás szívvel.

A szövetség jele

Alapige: 2Mózes 31:16

Áttekintés

A szombat túlmutat azon, hogy csupán kimetszünk az időből egy részt, ez az Istennel való gazdag és tartalmas kapcsolat ígéretét jelenti. Olyan nap ez, amikor Istenen kívül félreteszünk minden mást az életünkben, időt szánunk arra, hogy erősítsük a vele való kapcsolatunkat.

A szombatot csak akkor érthetjük meg, ha áttekintjük, honnan is ered. A *nyugalom* szó 1Móz 2:3-ban a héber *sábat* igéből származik (nyugszik, ünnepel, abbahagy, felhagy a munkával, véget vet, megpihen, befejez, pihenőt tart, szemlélődik). Érdekes módon ez az ige kapcsolódik a heti *sabbat* megtartásához (szombat, szombatünneplés). Olvassuk el 3Móz 25:2 versét! (Angolul tudók számára forrás: Francis Brown: *The Brown-Driver-Briggs Hebrew and English Lexicon*. 991-992. o.).

Kommentár

Eredet

Kezdetben, Ádám és Éva számára (1Mózes 2) még nem volt szükség a bűn miatti parancsokra, hiszen nem volt bűn. Azonban „A törvény létezett már az ember megteremtése előtt, máskülönben Ádám nem vétkezhetett volna” (Ellen G. White cikke, *Signs of the Times*. 1878. március 14.).

Ugyanakkor Ádám Atyjának tekintélyes példája több volt, mint parancs. Az Éden viszonylatából a teremtett fiú követi a teremtő Atya példáját. Tehát évszázadokkal a zsidók színre lépése előtt a teremtés szombatja páratlan emlékoszlop lett az időben, ami megerősítette, hogy Krisztus a világegyetem Teremtője és Ura (Mt 12:8; Mk 2:28; Jn 8:58).

A *sabbat* szerepe tehát kozmológiai, nem csupán teológiai. Arra szolgál, hogy érzékeltesse, hogyan érzett Jahve a teremtett lények iránt. Lényegében isteni pecsétet helyezett erre a napra, kozmikus keretközé-ként bizonyosságot téve fenségés szerepéről. Így tehát amikor *megpihent* a hetedik napon, elkülönítette azt önmagának az egész világegyetem előtt.

„A szombat a felüdítő pihenő. A minta az, hogy hat nap/egy nap: hat nap a munkára és egy nap a pihenésre... Jahve, a kozmikus karmester 6/7-ben vezényel. »Egy-kettő-három-négy-öt-hat-szünet« (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. 58. o.). „A negyedik parancsolat szombatját Isten az Édenben alapította” (Ellen G. White: *Spiritual Gifts*. 3. köt. 295. o.).

Szombat a Sínai előtt

„Missziológiával foglalkozó szakemberek a héberekre jellemző ismeretet fedeznek fel az afrikai népek között... W. W. Oliphant, a 20. század első éveiben tevékenykedő afrikai gyülekezetvezető elmondja, hogy »Etiópiában a szombatot tartották már Nimród korától kezdve, kb. Kr. e. 2140-től (lásd 1Móz 10:8-9), 700 évvel Mózes születését megelőzően... Az afrikaiak vagy etiópok Nimródnak, Kús fiának napjaitól kezdve szombatünneplők voltak«” (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. 26. o.).

A szövetség jele

„A szombat a szövetség »jele köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre« (2Móz 31:13; vö. Ez 20:12)... Aki tehát megtartja a szombatot, arról tesz ezzel bizonyosságot, hogy megváltottként kapcsolatban van Istennel.

A szombat jel, amely először is azt tudatosítja a hívőben, hogy az Úr szövetséges Isten. Azt is jelzi, hogy »megszenteli népét« (3Móz 20:8; 21:8; 22:32; Ez 37:28)...

A szombatnak más jelként is szerepe van. Az elkülönítést jelzi, bizonyítja mások előtt, akik nem tartják meg a szombatot, hogy különleges kapcsolat létezik Isten és szombattartó népe között” (Gerhard F. Hasel and Michael G. Hasel: *The Promise: God’s Everlasting Covenant*. 86-88. o.; lásd még 2Mózes 32; 5Móz 5:15).

A megszentelődés jele

A teremtés szombatja valójában Istennek az időbe ágyazott szentélye. „Jahve, mivel a lehető legtökéletesebben alkotta meg a teremtett világot, kijelentette róla, hogy igen jó. Páratlan művészként az idő szövetéből valami különlegeset készít: az idő katedrálisát, ami a szombat. Órákból, percekből szövi, az örökkévalóság szövetéből vágja ki. Szívének kincse és ajándéka ez.

Meg kell figyelniünk: Isten először nem a szombatot alkotta meg, hogy aztán abban helyezze el az embert, hanem megteremtette Ádámot és Évát, majd nekik adta a szombatot” (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. 51. o.; lásd Ez 20:12, 20).

Megemlékezzél a szombatnapról!

„Nem kerülhetjük ki a tényt, hogy az idősek a tűz körül üldögélve felidéztek a teremtés napjait, minden bizonnyal azt a napot is, amire mindenki más utalt, a szombatot. A »nagy történet« beégett a régi emberek kollektív tudatába. A szombat ismeretét csak akkor felejtí el az ember, ha lázad mindenek Teremtője ellen.

Ezért kezdődik a negyedik parancsolat a »megemlékezzél« szóval. A szombat mindig visszafelé, a teremtés eseményére mutat (2Móz 20:8-10).

Ha Jahve ma arra szólít, hogy emlékezzünk meg a szombatnapról, akkor kellett lennie egy első alkalomnak is, amikor elrendelte annak megtartását. Igen, ez az üzenete Izrael mannával kapcsolatos tapasztalatának is, amit Isten hetente hat napon át küldött a népnek, de a hetedikén visszatartotta. Ebben az esetben nem azért ismétli meg a parancsot, mintha a Sínai-hegy előtt nem tudták volna... A »megemlékezzél« szó arra utal, hogy Isten már korábban kijelentette az embernek, nem kell újra meg újra hajtogatni” (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. 79-80. o.).

A megemlékezzél szót azért foglalta bele a parancsba jó Atyánk, „mert »igent« kell mondanunk a szombat Urának, mégpedig úgy, hogy átadjuk magunkat neki. Azt jelenti ez, hogy elismerjük Isten cselekvését, nem a saját vívmányainkban bízunk. Azt jelenti, hogy nem aggódunk tovább saját szükségleteink miatt, hanem másokét helyezzük előtérbe...

Azt jelenti, hogy elfeledkezünk önmagunkról és saját önző érdekeinkről, mint Mária, aki különleges vendégként részesítette méltó tiszteletben Krisztust” (Samuele Bacchiocchi: *Divine Rest for Human Restlessness: A Theological Study of the Good News of the Sabbath for Today*. Berrien Springs, MI., 1988, a szerző kiadása, 99. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Isten törvényében az áll, hogy tartsuk szentnek a szombatot, semmilyen munkát ne végezzünk azon a napon. A zsidók elég komolyan vették ezt a parancsot. A farizeusok és a törvény más tanítói hangsúlyozták, hogy „terhet hordani” munkának számít. A félreértések elkerülése érdekében nagyon pontosan meghatározták, hogy mit jelent a teher. Ami az ételt illeti, egy füge súlyát engedélyezték, szőlőlevet annyit, amennyit össze tudtak keverni egy talpas pohárban, egy korty tejet, mézből annyit, amennyit egy sebre lehet kenni és így tovább.

1. Ilyen szigorú megszorításokkal elképzelhető, milyen sokat vitatkoztak azon, hogy a másoknak mit kell vagy mit nem szabad tennie szombaton. Milyen értelemben ragadhatunk bele mi is ugyanilyen legalista kátyúba? Mi a veszélye a törvényeskedő hozzáállásnak? Jelenti-e ez azt is, hogy el kell hagynunk azokat az egyházi/gyülekezeti mércéket, amelyek nem teljesen biblikusak? Indokoljuk válszunkat!
2. Azt mondják, hogy a tanítás hamis, ha olyan valláshoz vezet, ami kizárólag vagy főleg a külsőségek betartásában mutatkozik meg. Mennyire könnyű összekeverni a lelkiiséget – az ember Krisztussal való kapcsolatát – a vallási gyakorlatokkal? Milyen veszélyekkel jár ez? Fennáll-e a veszélye annak, hogy a Hetednapi Adventista Egyház is beleeshet ilyen csapdába?
3. Az ősi időkben a zsidók szombatünneplése azt hozta magával, hogy általánosságban lustáknak tartották őket. Szombatünneplésünk alapján az emberek vajon törvényeskedőnek vagy Istent szeretőnek tartanak bennünket? Mi a különbség e két jellemző között? A szombatünneplésünk arra korlátozódik-e, hogy szombatnapon mit tehetünk és mit nem? Vagy az a lényeg, hogy erősítsük a kapcsolatunkat a Megváltóval? Beszéljük meg!

-
4. Az új szövetség egyezség Isten és köztem, aminek alapja a bensőséges kapcsolat. A szombat minőségi idő, amit Atyánkkal töltünk. Egyértelmű tehát, hogy a szombatünneplés a szövetségi kapcsolat szempontjából fontos. Hogyan állíthatjuk helyre a szombat szentségét és örömét úgy egyéni, mint közösségi életünkben?
 5. A legtöbb vallásos ember, ha átgondolja, elismeri, hogy kívánatos hetente egy napot Istennek szánni. Sőt némelyek azt mondják, hogy ők minden napjukat Istennek adják. Mi bizonyítja, hogy Isten arra kér: ne akármelyik napot adjuk neki, hanem azt, amelyet Ő szentelt meg, Ő különített el erre a célra?
 6. Az emberek sok időt és pénzt szánnak a saját szórakozásukra, annyi mindennel elfoglalják magukat, ami állítólag segít, hogy „kiengedjék a gőzt”. Miben különbözik az önközpontú szórakozástól és mulatságtól az a nyugalom, amit szombaton élvezhetünk?
 7. Istennek, amennyire persze mi ismerjük Őt, valószínűleg nincs szüksége megpihenésre, mert a mi fogalmaink szerint nem fárad el. *Mózes első könyve* mégis arról tudósít, hogy a hetedik napon megpihent. Miért kellett vajon Istennek abbahagyni a munkáját és „pihenni”?
 8. A Biblia szerint (pl. 2Móz 31:13) a szombat Izrael jele, amiből arra következtethetünk, hogy ez a mi Isten iránti elkötelezettségünk jele is. Lehetséges úgy ünnepelni, hogy a szándékainkkal ellentétes üzenetet közvetítsen? Hogy lehet ez? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy a szombatünneplésünk Isten eszményeit mutatja be?
 9. Hogyan közvetíti a szombat Isten egyedi, csodálatos voltát, összevetve a bálványokkal vagy dolgokkal, amiket az emberek imádnak vagy nagyra értékelnek?
 10. A szombat barométerével ellenőrizzük, hogy hitünket vajon a szer-tartásokra vagy a Jézussal való kapcsolatunkra alapozzuk! Jézus szombati tevékenységei hogyan tükrözték az Atyjával való kapcsolatát? Mi mindenben kell konkrétan változtatnunk, ami szombatünneplési szokásainkat illeti?

A ZOKOGÓ TETOVÁLÓMŰVÉS Z

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Dr. Hernando Díaz éppen egy beteget látott el az Adventista Egészségügyi Központban a kolumbiai Medellinben, amikor egy hatalmas árnyék vetődött a rendelő ajtajára. Borotvált fejű, marcona alak volt, tele kirívó tetoválásokkal.

„Most én következem!” - jelentette ki.

„Kérem, várjon a sorára!” - mondta neki Hernando.

Pár perccel később a beteg belépett a rendelőbe, és szinte azonnal könnyekben tört ki. A tagbaszakadt férfi úgy sírt torka szakadtából, mint egy kisbaba. Hernando belenézett a leleteibe. Azt olvasta, hogy a páciense HIV pozitív.

„Nem akarok HIV-fertőzött lenni!” - kiabálta indulatosan, miközben patakzottak a könnyek tetovált arcán.

„Mi történt? - kérdezte Hernando. - Mivel foglalkozik?”

„Tetoválóművész vagyok, az emberi test a vásznam - válaszolta a férfi. - Munka közben kaptam el a HIV-vírust, de nem akarok AIDS-es lenni! Nem akarok meghalni!”

„Van valaki, aki meg tudja magát gyógyítani! - bátorította Hernando. - Talán nem hisz Istenben, de szeretné, ha én imádkoznék magáért?”

„Igen!” - válaszolta a férfi sírva. Hernando elmondta vele együtt a megtérők imáját.

Hernando elküldte a tetoválót egy újabb HIV-tesztre. Következő héten a férfi boldog mosollyal tért vissza. „Már negatív a teszt! eltűnt a HIV! - ujjongott. - Meg akarom köszönni Istennek és magának, hogy meggyógyított engem!”

A további vizsgálatok is azt mutatták, hogy a férfi teljesen egészséges. Hónapokkal később Hernando és a felesége, Erica egy üzletközpontban vásároltak, amikor hallották, hogy valaki kiáltozva szalad feléjük. „Doktor úr! Doktor úr!” A tetováló volt az, és felkapta Hernandót a földről egy szoros öleléssel, akár egy rongybabát. Dicsőítette Istent azért, hogy csodát tett az életében. A tetoválóművész csak egy a sok közül, akiket Hernando, a 60 éves, hetednapi adventista orvos vezetett Jézushoz.

Új szövetség

Alapige: Jeremiás 31:31

Áttekintés

A „szövetség” eredeti elve nem változott az idők folyamán. Isten időről időre felajánlotta szövetségét, az emberiség azonban bukott, bűnös természete folytán megszegte a szerződést. Ám Isten nem adta fel, továbbra is üdvösséget ajánl nekünk, ha úgy döntünk, hogy elfogadjuk.

Kommentár

A régi szövetséggel valóban nem volt semmi gond; azért volt szükség az újra, mert az ősi Izrael folyamatosan megszegte a feltételeit. Sajnos az istentisztelet rideg formája, a külsőségekhez való ragaszkodás barikádott épített Izrael népének szívében. A gond mindig az emberrel volt, nem Istennel. Így volt ez mindig, és így van ez ma is.

Ímé, jönnek napok

Ezen a háttéren vezette a Lélek által Isten a síró prófétát, Jeremiást arra, hogy lefektesse az új szövetség alapjait, annak intézkedéseit, szerepét, működési elvét. Az isteni törvényt Jahve majd a szív katedrálisába írja. Fentről iktatja be szolgálatába az új szövetség papját, és Ő kap szerepet a lévitai papság helyett. Egy jobb szövetség messiási, megváltó tette váltja fel a földi szentélyszolgálatot.

A szív munkája

Az új szövetség égisze alatt Krisztus, a „korszakok kősziklája” végtelenül vágyott arra, hogy eltávolítsa Izrael fiainak kőszívét, hogy ne csak szájukkal vallják hitüket. „És adok nekik új szívet, és új lelket adok beléjük, és elveszem a kőszívet testükből, és adok nekik hússzívet, hogy rendelkezéseim szerint járjanak, törvényeimet hűségesen megtartsák és betöltsék” (Ez 11:19-20; lásd még 36:26-27).

A Messiás éles határvonalat húzott a száj vallása és a szív vallása közé. Vajon ezért fedtte meg a dacos, hajlíthatatlan vallási vezetőket, akik rideg formalizmusba merültek? „Képmutatók! Helyesen prófétált felőletek Ézsaiás, amikor ezt mondta: Ez a nép *szájával* tisztel engem, de *szíve* távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai. Majd magához hívta a sokaságot, és így szólt hozzájuk: Halljátok és értsétek meg” (*The Interlinear Hebrew-Greek-English Bible*. 4. köt. 44. o.; lásd Mt 15:7-10).

Régi és új szövetség

A Sínai szövetsége nem cselekedetekre épülő szövetség volt. 2Móz 5:22-23 verseiben Mózes egyedi, kozmikus értelemben tette fel a kérdést, Jahve hatalmára, tulajdonságaira és jellemére vonatkozóan. Isten válasza rávilágított nevének jelentésére, ahelyett, hogy címre vagy rendeltetésre utalt volna (2Móz 6:1-8). A neve *kapcsolatra* utal. Nevének jelentéséből is tudták, mit tehet meg Izraelért. Hallották *Jahve* nevét, de hitükről is bizonyosságot tettek, hogy bíznak abban, amit Istenükként értük tud tenni.

Mózes második könyvében a szövetségnek két lehetséges motiváció volt az alapja. Az első azzal volt kapcsolatos, hogy Izrael – saját erejéből – megteszi-e, amit Isten mondott. A második arra vonatkozott, hogy vajon Izrael engedelmeskedik-e a szövetség kötelmeinek hit által, a természetfeletti **VAGYOK** felhatalmazó kegyelme által, amit irgalmasan biztosít nekik.

A *diszpenzacionalizmus* lekorlátozza továbbá a kegyelem szövetségének az idejét is. A Biblia történelmét *hét* periódusra osztja, és azt tanítja, hogy Isten mindegyik korszakban másként dolgozik. Egy *diszpenzáció* egy korszak, amelynek során az emberiség próbát kap Isten akaratának valamely különleges kinyilatkoztatása alapján. Mindegyik diszpenzáció isteni ítélettel ér véget. Többek között van a törvénynek és a kegyelemnek is diszpenzációja. Akik kitartóan ragaszkodnak ehhez a nézethez, hiába próbálják elválasztani egymástól a törvényt és a kegyelmet, ami a Biblia szerint összhangban áll egymással.

Egy jobb szövetség

„Az új szövetség jobban működik Isten népe életében, mint az ószövetség... Izrael régi szövetségével ellentétben... Krisztus Isten három alapve-

tó ígérését hajtja végre: 1) *Beírja* Isten erkölcsi törvényét a nép szívébe...; 2) *Egyénre szabja* Isten ismeretének megmentő voltát, hogy kivétel nélkül minden izraelitának személyes, közvetlen kapcsolata lehessen Istennel (Zsid 8:11); és 3) *megbocsátja* népe bűneit, »bűneikről nem emlékezik többé« (Zsid 8:12).

A *zsidókhöz írt levél* 8–12. fejezetei szerint Jézus egyháza jelenti a Jeremiás által megővendőt új szövetség valódi beteljesedését. Távolról sem helyezi hatályon kívül Izrael új szövetségét, hanem előképe és biztosítóka az új szövetség végső kiteljesedésének, amikor minden korszak igazi izraelitái összegyűlnek az új Jeruzsálemben, a Bárány menyegzői asztalánál (Mt 8:11-12; 25:34; Jel 19:9; 21:1-5)” (Hans K. LaRondelle: *Israel in Prophecy: Principles of Prophetic Interpretation*. Berrien Springs, MI., 1983, Andrews University Press, 114-121. o.).

Az új szövetség papja

Ahogy Áron odaszentelte magát a papságra, úgy szentelte oda magát Krisztus is az Atyának. Ahogy Mózes felkente Áront, úgy kente fel Isten is Krisztust (3Móz 8:30; Zsolt 45:8).

„Még mindig magán viselve az emberi természetet, Krisztus győzelmesen, diadallal emeltetett fel a mennybe. Bevitte engesztelő vérért a szentek szentjébe, ráhintette azt a frigyláda tetejére és saját ruháira, megáldotta a népet” (Ellen G. White cikke, *The Youth’s Instructor*. 1901. július 25.).

Amikor Jézust beiktatták, az Atya főpapi címet adott neki, ezért jegyezte meg Pál, hogy „Isten őt főpapnak nevezte” (Zsid 5:10; 5:4-ben pedig szerepel egy szó, ami *szolgálatra* való „elhívást” jelent), amint egy felsőoktatási intézmény vezetője „doktornak” szólítja a végzős hallgatót a diplomaosztón.

„Vérrel jelzett füle hallgatja Atyja hangját, Lélektől indítatva válaszol kétségbeesett juha szavára. Szögektől megsebzett keze Lélektől irányítva dolgozik Atyja országáért. Szétroncsolt lába vérvörös nyomokat hagy, hogy mi követve Őt eljussunk a dicsőségbe, a Lélek világosságában” (Leslie Hardinge: *With Jesus in His Sanctuary: A Walk Through the Tabernacle Along His Way*. Harrisburg, PA., 1991, American Cassette Ministries, Book Division, 343.o.).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: Bármennyire is belesüllyedt a legalizmusba az ősi Izrael, különösen Krisztus idejében, a Jahve által alapított vallás sosem volt törvényeskedő. Isten már az Édentől kezdve felajánlotta a kegyelmet azoknak, akik elfogadják - a feltételeivel együtt. Elfogadva Isten kegyelmét és alárendelve magukat neki, az emberek szövetségi *kapcsolatba* kerültek Istennel.

1. Az emberi természet hajlama miatt Izrael folyamatosan megtörte kapcsolatát Istennel. Vajon hogyan alakította át a kereszt a régi szövetséget „jobb” szövetséggé? Milyen előnyökkel járt az új szövetség a régihez képest? Fejtsük ki, milyen veszélyei vannak annak, ha biztosítottnak vesszük a kegyelmet az új szövetség alatt!
2. Tekintettel az ember hajlamára, hogy folyton megszegje a szerződést, vajon miért látjuk a történelem során azt, hogy Isten újra meg újra megközelíti az embert és megkísérli szövetségi viszonyba vonni önmagával? Mit árul el ez a kitérés Isten irántunk való szeretetéről?
3. Miért kellene a régi népnél is hűségesebbnek lennünk, annak tudatában, hogy ismerjük Krisztust és értünk hozott áldozatát? Jézus csodálatosan kinyilatkoztatta Atyánk jellemét, amit az ókori izraeliták még nem ismertek (legalábbis nem olyan világosan, mint mi), nekünk náluk is hűségesebbnek kellene lennünk. Beszéljük meg ezt a gondolatot az osztályban!
4. „Honnan tudod, hogy nem a tetteink vagy az engedelmisségünk által juthatunk Istenhez, hanem egyszerűen úgy, hogy elfogadjuk kegyelmi ajándékát és szeretetteljes irgalmát?” - kérdezheti valaki. Milyen példákat tudnánk felhozni a saját életünkből, hogy válaszoljunk erre a kérdésre? Mennyire fontosak egyéni életünk történetei az új szövetség aktuális értelmezésében?
5. Miért fogadták el olyan nehezen az emberek az új szövetséget, amikor Jézus azt bemutatta nekik? Most könnyebb vagy nehezebb elfogadni? Indokoljuk válaszunkat!

TURISTÁK GYÜLEKEZETE

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Az új lelkész megdöbbsent, amikor először lépett be a bukaresti nemzetközi adventista gyülekezetbe, amely az egyetlen angolnyelvű gyülekezet Románia fővárosában, hiszen mindössze három személyt talált ott, és mindhárman románok voltak.

Pár héttel később Benjamin Stan lelkész megtudta, hogy a három tag egyike, egy 21 éves lány otthagya a gyülekezetet. Azon törte a fejét, hogy vajon miért küldte őt Isten egy halott gyülekezetbe. „Miért vagyok itt? - kérdezte. - Miért hívtál el éppen ide?”

Abban a pillanatban két amerikai turista sétált be az ajtón. Ekkor villant át az agyán, hogy a turistáknak is szüksége van az istentiszteletre. Továbbra is imádkozott. Néhány héttel később egy öltönyös, nyakkendősférfit talált a gyülekezet ajtajában. A lengyel férfi Romániában dolgozott. Egy másik keresztény gyülekezethez tartozott, de mivel tanulmányozta a Bibliát, szombatünneplő közösséget keresett. Benjamin ráébredt, hogy sok külföldi dolgozik Romániában, akik nem beszélnek románul. Nekik is szükségük van egy istentiszteleti helyre.

Pár hónap múlva Benjamin azt javasolta, hogy szombatiskolát és istentiszteletet is tartsanak szombat délelőttönként - ne csak angolul tanuljanak, hanem a Bibliát tanulmányozzák. Két tinédzser és egy 30 év körüli fiatalember segítségével meg is szervezte, majd meghirdette ezeket az alkalmakat a közösségi oldalakon. Az első szombaton 32 fő jelent meg. „Látni kellett volna a két régi tag arc kifejezését, amikor beléptek az ajtón. Tágra nyílt a szemük a sok ember láttán, különösen a fiatalok jelenlétén ámultak el.”

A lengyel férfi néhány héttel később megkeresztelkedett. Ma Benjaminnak nincs kétsége afelől, hogy az Adrian Bocaneanu által 2010-ben alapított gyülekezet fontos szerepet tölt be Bukarest vallási életében. Jelenleg 26 tagjuk van, szombatonként 30-50 fő vesz részt az istentiszteleteken, köztük turisták, vendégmunkások és más országokból érkező diákok. Mi történt az eredeti, három fős tagsággal, akikkel Benjamin az első szombaton találkozott? Ők is nagyon aktívak, beleértve azt a fiatal lányt is, aki korábban elment a gyülekezetből. Később visszajött, és most ő az egyik vezető.

Szentély az új szövetségben

Alapige: Zsidók 9:15

A földi szentély a megváltás művét szimbolizálja, ami jelenleg is folyamatban van. Krisztus, a Főpap közbenjár értünk az Atya előtt a mennyei szentek szentjében. A saját tisztaságának érdemét mutatja be Isten előtt a mi érdemtelen, bűnös természetünk helyett.

Áttekintés

A szentélyszolgálat révén Izraelnek a Jahvéval való új kapcsolata azt jelezte, hogyan lesz a Golgota a kegyelem vérvörös párnája, ami ellensúlyozza az ember bűnének alattomos térfoglalását. Ez az új kapcsolat vértől hintett, ceremóniális szertartásokban összpontosult, ami megváltó kapu lett. Ezen át az ént ki lehetett lökni és megfeszíteni. Ez a megváltási terv.

Kommentár

Kapcsolatok

Amikor Krisztus meghalt a kereszten, legyőzte értünk a bűnt. Ahhoz tehát, hogy ebben a győzelemben élhessünk, bizonyos értelemben nekünk is meg kell halnunk. Meghalni önmagunknak és élni Istennek. Amikor az Atya hív Krisztushoz, akkor tulajdonképpen arra hív, hogy haljunk meg énünknek. Természetesen a halált rossznak tartjuk, de ebben az esetben ez azt jelenti, hogy meghalunk mindennek, ami rossz a lelkünkben és a jellemünkben, mindennek, ami gátolná a szoros szövetségi kapcsolatot Jézussal.

Mondhatjuk tehát, hogy a szentélyszolgálatban felajánlott minden áldozat a halálra mutatott előre. Igen, Krisztus halálára. Igen, Krisztus értünk hozott áldozati halálára. Azáltal azonban, hogy részese volt ennek a rituálénak, a bűnbánó bűnös elfogadta az áldozatot, amivel együtt a népnek felajánlott szövetségi ígéreteket is elfogadta. Ez a szövetségi ígéret

pedig magában foglalta azt, hogy szükséges meghalni az énnak, megtérni és megbánni a bűnt. Minden nyilvánvalóvá vált vagy legalábbis tükröződött a szentélyszolgálatban, amelynek teljesebb jelentését láthatjuk az Újtestamentumban és az új szövetségben.

Bűn, áldozat és elfogadás

„A bűnös ezután megkötözte az áldozat mellső lábait, megcsomózta a kötelet a hátsó lábai körül is, majd mind a négyet összekötözte. Így az állat az oldalára esett, arccal a szentek szentje felé. A hívó a következő lépésben mindkét kezét az állat fejére tette, jelezve, hogy bűneit átviszi a helyettesére... Az itt szereplő ige azt fejezi ki, hogy teljes súlyával ránehézett az állatra... Miközben kezével úgymond ráterhelte bűneit az áldozat fejére, ami a szentek szentje felé fordult, csöndben megvallotta bűneit Istennek, majd fogadalmat tett az ősi, héber imával, amely ezekkel a szavakkal zárult: »bűnbánattal megtérek, ez legyen nekem engesztelésül (szó szerint: takarjon be engem)«... A bűnös ezután megragadta a kést, határozott mozdulattal elvágta az áldozat torkát (3Móz 1:5, 11). Ezzel a cselekedettel elismerte, hogy személyesen az ő bűne okozta helyettesének a halálát... A rítusban való aktív közreműködése mutatta, hogy elfogadta Isten változhatatlan törvényének követelését, egytetért azzal, hogy törvényszegésének halál a zsoldja. Megerősítette, hogy menekülése csakis az egyetlen Helyettes halála által lehetséges, aki az ő helyére áll” (Leslie Hardinge: *With Jesus in His Sanctuary: A Walk Through the Tabernacle Along His Way*. 371-372. o.).

A helyettesítés

Nem az ember első bűnbeesésének idején született meg Isten terve, hogy a második Ádámot elküldi helyettesként. Ő „*eleve el volt rendelve, a világ megalapítása előtt*” (1Pt 1:20). A Helyettesnek ott kellett győznie, ahol Ádám elbukott. Bizonyítania kellett, hogy Ádámnak nem volt szükség szerű vétkeznie, győzhetett volna a kísértés felett, lehetséges a parancsolatoknak engedelmessé válni, sőt az hasznos, áldásos az emberiség számára.

Ádám a tökéletes Édenben bukott el, Jézus a gonosz Názáretben győzött. Atyja dicsőségének és népe megváltásának terhét hordozva Krisztus megívta a bűn elleni harcot, ráadásul egyáltalán nem megfelelő fegyverzetben, hanem gyenge, emberi testben, mégis győzött! A Bárány

diadalt aratott” (Calvin Rock: *Seeing Christ: Windows on His Saving Grace*. Hagerstown, MD., 1994, Review and Herald Publishing Association, 65-67. o.)!

Az új szövetség Főpapja

„Amikor Krisztusról mint Főpapról beszélünk, talán nem tévedünk, ha hozzátesszük, hogy Ő az egyetlen Papunk. Különleges, kizárólagos kapcsolata van Istennel, Ő és nem más képviselhet bennünket előtte. Az Ótestamentum papjai az eljövendő, igazi Pap előképeiként szolgáltak. Az Újtestamentum apostolai és szolgálói nem nevezték magukat papoknak, nem is végzik a papi funkciókat. Egyetlen közbenjáró van Isten és ember között.

A pap első és legfőbb szolgálata, hogy áldozatokat mutasson be, »engesztelést szerezzen a nép bűneiért« (Zsid 2:17). Az egyetlen, tökéletes áldozat, amit [Isten] bemutatott: önmaga volt. Önkéntes cselekedetként, szabad akaratból tette le életét (Jn 10:18). Ő lett »az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit« (Jn 1:29), »hibátlan és szeplőtelen« bárány (1Pt 1:19). Saját lelkét áldozatul adta bűneinkért (Ézs 53:10).

Krisztus vállalta egy személyben az áldozatot felajánló és az áldozat szerepét, Ő volt a pap és az áldozat. Önmaga áldozatként való felajánlása az oltáron egyszeri aktus volt és mindenkorra szólt (Zsid 9:26; 10:10, 12)” (Walter F. Specht: *„Christ’s Session, Enthronement, and Mediatorial and Intercessory Ministry”*. *The Sanctuary and the Atonement: Biblical, Historical, and Theological Studies*. Washington, D.C., 1981, Review and Herald Publishing Association, 344-345. o.).

Mennyei szolgálat

„A zsidókhöz írt levélben az író konkrétan azt próbálja meg elérni, hogy a zsidó keresztények figyelmét a földi szentélyben/templomban zajlott szolgálatról a mennyei szentélyre irányítsa, ahol feltámadott Uruk és Megváltójuk végzi a tökéletesebb szolgálatot” (Arnold V. Wallenkampf: *„A Brief Review of Some of the Internal and External Challengers to the Seventh-day Adventist Teachings on the Sanctuary and the Atonement”*. *The Sanctuary and the Atonement*, 582. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: Lenyűgöző, mennyire szemléletesen és egyértelműen tanít az Újtestamentum - különösen *A zsidókhoz írt levél* és *A jelenések könyve* a mennyei szentélyről és annak központi szerepéről a megváltás tervében. Ez bizonyos értelemben maga a megváltás terve, az evangélium és a szövetség egyértelmű leírása. Az ember nem értheti, miről szól a szövetség, ha nem ismeri valamennyire a szentélyszolgálatot és annak jelentését.

1. Zsidók 8-at alapul véve bátorítsuk az osztályt, hogy kutassák az alábbi részleteket a közbenjáróval kapcsolatosan:
 - A. A közbenjáró pozíciója (Zsid 8:1-2)
 - B. A közbenjáró munkája (Zsid 8:3-6)
 - C. A közbenjáróra vonatkozó ígélet (Zsid 8:6-9)
 - D. A közbenjáró munkájának eredményei (Zsid 8:10-12)

Mind egyik pontnál fejtsük ki a különbséget a régi és új szövetség között!

2. Hogyan teszi Krisztus egyre valóságosabbá az életünkben az új szövetséget? Mennyiben lenne más az életünk, ha nem létezne új szövetség?
3. A szövetség annyira jó, amennyire a készítője. Amikor Isten ígér valamit, az még biztosabb, mint a történelmi tények. Miért könnyebb Isten akaratát megkérdőjelezni, mint vakon követni oda, ahová vezet? Milyen tanulságokat láthatunk a bibliai szereplők történeteiben, akik inkább a megkérdőjelezést választották az engedelmesség helyett?
4. Zsid 8:10 kimondja, hogy Krisztus, a közbenjáró helyezi Isten törvényét a szívünkbe. Milyen értelemben fontos része ez a lelki életünknek? Fejtsük ki, miként tesz képessé Isten mélyebb megismerésére az, ha szívünkbe írja törvényét?
5. Krisztus által az új szövetség felülmúlja a régit. Krisztus által a törvényt kegyelem és szeretet burkolja be. Miért engedjük mégis, hogy a legalizmus a lelki növekedésünk útjába álljon? Az új szövetség alapján milyen konkrét dolgokat tehetünk azért, hogy fejlesszük vagy erősítsük az Istennel való kapcsolatunkat, mégpedig anélkül, hogy a legalizmus béklyójában vergődnénk?

6. Az Újszövetség arról tudósít, hogy az ótestamentumi időszak állatáldozatai nem voltak elegendőek a bűn eltörléséhez, az viszont világos: arra mégiscsak képessé tették az egyént, hogy ápolja az Isten népével való közösségét. Miért vezettek az áldozatok ezen a téren eredményre, noha nem volt bennük semmi belső erő? Mit tanít ez a szertartások erejéről és fontosságáról?
7. Az engesztelés gondolata központi az Újtestamentumban. Miért kellett egy ártatlan halála ahhoz, hogy a bűnös megszabaduljon vétke következményeitől? Hogyan szerez engesztelést az ártatlan Személy halála? Ez szigorúan törvényes átruházás? Indokoljuk válaszunkat!
8. Jelenleg Jézus képvisel minket Isten előtt, mert mi magunkban képtelenek vagyunk a színe elé járulni, még kevésbé tudnánk megvédeni magunkat előtte. Vajon ez azt jelenti, hogy majd a jövő egy bizonyos pontján képesek leszünk megjelenni Isten előtt közbenjáró nélkül? Ha igen, miért, ha nem, miért nem? Milyen különböző nézetek vannak e gondolattal kapcsolatosan? Mit jelentene közbenjáró nélkül állni Isten előtt?

A FIÚ, AKI ÉLETRE KELTETTE A HALDOKLÓ GYÜLEKEZETET

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Egy hetednapos adventista gyülekezet presbitere megkérte a nyolcvéves Alejandrót, hogy tartsa meg élete első evangelizációs sorozatát.

„Most még vetni szeretnénk, nem aratni” – mondta a presbiter Alejandro édesanyjának. A gyülekezet már kihalófélben volt Tierra Bombában, Kolumbia karib-tengeri térségének egyik szigetén. Ezután az első presbiter lemondott tisztségéről az általa tartott evangelizációs sorozat utolsó napján. A gyülekezeti tagok elcsüggedtek, sokan ott is hagyták az istentiszteletet. Alejandro már négyéves korától tartott rövid igehirdetéseket, az első nyilvános előadásán mégis nagyon félt. Édesanyja átölelte, úgy imádkoztak együtt.

Az emberek özönlöttek a gyülekezeti tag házához az udvarára, ahol a fiú beszélt. A korábbi presbiter szerette volna megzavarni az egyhetes sorozatot, ezért saját sorozatot indított az otthonában, az utca túloldalán. Meghívta a jelenlegi és a korábbi gyülekezeti tagokat is. Amikor az emberek odafelé tartottak, meghallották a kisfiú hangját az udvarról és megtorpantak. „Ki ez a gyermekprédikátor?” – kérdezték. Sokan megálltak, bementek az udvarra és hallgatták. A korábbi presbiter bosszankodott, amikor látta, hogy az emberek Alejandro összejövetelére mennek, és mérgesen átment, hogy elhívja a hallgatókat. „Gyertek!” – fogta karon őket. „Menjünk!” Így ment ez 7 napon keresztül. Később a gyülekezeti tagok hívták a korábbi presbitert, hogy menjen velük a gyülekezetbe, amit meg is tett.

A sorozat részeként Alejandro meglátogatta az embereket, akik válaszoltak a keresztségi felhívásra. Az első körben hárman erősítették meg a döntésüket, hogy szeretnének megkeresztelkedni. A második körben egy pár kérte a keresztséget, akik még házasság előtt álltak. Alejandro édesanyja segített nekik kitölteni a papírokat, hogy összeházasodhassanak. Heten keresztelkedtek meg az összejövetelek után. Alejandro elutazására Tierra Bomba boldog emberek közösségévé vált. A gyülekezeti tagok boldogok voltak. A gyülekezet erőre kapott és növekedésnek indult. „Jézus győzött!” – összegezte a történeteket Alejandro.

Szövetségi hit

Alapige: Galata 3:11

Áttekintés

Tehetünk bármit, bűnös emberi természetünk nem méltó arra, hogy összehasonlítsuk Isten igaz voltának tisztaságával. Elfogadva Krisztus értünk hozott, helyettes áldozati halálát, amely a szövetség keretein belül történt, megállhatunk Isten színe előtt. Isten megtisztít, megváltoztat, átalakít bennünket az Ő képmására, hogy visszatükrözzük Őt, mégis mindig ott lesz nekünk Jézus mint tökéletes Helyettesünk. Ez az evangélium és a nagy reménységünk, a szövetségen alapuló reményünk lényege.

Kommentár

Mielőtt az új szövetség hatályba lépett volna, szükség volt a vérontásra. Ezért írták és jövendölték meg a messiási próféciaik, hogy életadó vér fogja megpecsételni az új szövetséget.

Gondolatok a Golgotáról

Mindnyájunknak kegyelemre van szüksége, hogy megtisztítson, megszabadítson bennünket saját önteltségünktől és velünk született, bűnös természetünktől, amely bár a részünk lett, nem kell, hogy uralkodjon rajtunk. Ki ne vágya arra, hogy megszabaduljon a kicsinyes féltékenykedéstől, irigységtől, keserűségtől, haragtól és büntudatot keltő fondorlatoktól, amely mind-mind bennünk van? Isten mindent megad szövetséges népének, sőt még többet is, ha a szövetségen belül maradnak és megnyugszanak Őbenne, az ígéreteiben.

„Helyzetük valóban komoly. Nem tudják megtisztítani magukat a bűntől (Péld 20:9), és a törvény egyetlen cselekedete sem teszi őket alkalmassá arra, hogy igazként álljanak meg Isten előtt (Róm 3:20; Gal 2:16). Ezért kellett valaki másnak engesztelést végezni értük, megtéve a bűnő-

sökért azt, amit ők képtelenek magukért megtenni. Krisztus végtelenül, mindhalálig önzetlen. Ő az eszközünk arra, hogy visszatérhessünk Istenhez. Általa van menetelünk az Atyához (Ef 2:18), amit hit által nyerhetünk el (Ef 3:12), a belé vetett hittel, »mert Isten őt rendelte engesztelő áldozatul az ő véreben való hit által« (Róm 3:25, ÚRK)” (Raoul Dederen: „Krisztus: személye és munkája”, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. Hagerstown, MD., 2000, Review and Herald Publishing Association, 174-175. o.).

Ábrahám hite - 1. rész

Lenyűgöző, hogy az Ószövetség, amit gyakran a legalizmus legfőbb példájának tekintenek, valójában a hit általi üdvösség szövetségi ígéretének az alapvető kifejtése. Ha visszakeressük 1Móz 15:6 versét, láthatjuk ezt a jól ismert igeversben: „*Abrám hitt az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt*” (ÚRK). Ez természetesen Ábrámról szól (aki itt még nem Ábrahám). A héber szöveg világos: Ábrám „*hitt*” az Úrnak, ami azt jelenti, hogy nem csupán a lényében hitt, hanem hitt az ígéreteiben, még azokban is, amelyek elképzelhetetlennek tűntek, mint például az, hogy nagy nemzet atyjává lesz.

Mi a helyzet Isten egyéb, lehetetlennek tűnő ígéreteivel? Bár bűnösök vagyunk, mégis igaznak számítunk, sőt mi több, az Isten szemében számítunk igaznak. Vajon mi lehetne még ennél is lehetetlenebb? És mégis elhihetjük!

Ábrahám hite - 2. rész

„A hit elfogyasztja a mannát, nem hagy egy morzsát sem a férgeknek, hogy beleköltözzenek... Ábrahám a hitével Háránból Kánaánig vezette tevék és nyájak karavánját. Olyan hite volt, aminek a hatására képes volt beverni a sátorcöveket az idegen talajba, fel tudta göngyölni a vásznat...

Gyakorlati, tevékeny, élő, a hét minden napján kitaró, szilárd hit volt ez. Félreérthetetlenül és világosan mondom: gyakorlati hitre van szükségünk, amely hiszi, hogy Isten, aki táplálja a hollókat, nekünk is elküldi a mindennapi kenyereinket; olyan hitre, amely nem a képzelet világában él” (Charles Spurgeon: „*Hearken and Look*”, *Spurgeon's Expository Encyclopedia*. 1-2. köt. Grand Rapids, MI., 1996, 43, 47-48. o.; lásd még Ézs 51:2).

Az ígéretekre támaszkodni

„Hogyan kockáztathat ennyit Isten az emberiségért? Hogyan mondhat teljesnek (tökéletesnek) olyan embereket, akikben bár elindult a folyamat, még nem értek célba? Hogyan jelentheti ki róluk, hogy elfogadja őket, azokról, akik természetüknél fogva elfogadhatatlanok? Hogyan kockáztathatja a Szentháromság a hírnevét azáltal, hogy ilyen merész kegyelmet tanúsít?

A válasz három részből áll. Először is, Isten azért teszi ezt, mert teljességeként, tökéletességként fogadja el őszinte imáinkat és erőfeszítéseinket a lelki érettségre vonatkozóan. Másodszor, Krisztus azért képes ilyen lépés végrehajtására, mert a hit, amit bennünk lát, valójában nem a miénk, hanem az Ővé. Az Ő hitét látja bennünk, elismeri ezt a hitet. Azért a miénk, mert az Ő szeretetének letéteményesei vagyunk, kegyelmének tárgyai. Azért az Ővé, mert a megmentő hit isteni eredetű, nem pedig emberi. Harmadszor, Isten azért cselekszik ilyen bizonyossággal, mert a végső ítéletben az Atya nem ránk tekint, hanem Krisztus igazságának fehér köntösére, ami beborít minket” (Calvin Rock: *Seeing Christ: Windows in His Saving Grace*. 158-159. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: Elnyertük a megváltást? Miénk az üdvösség? Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszolni tudjunk, fontos megértenünk, mi is a megváltás. A szótó a *megvált*, aminek a szófaja: ige. Milyen cselekvést rejt magában tehát a megváltás?

A különböző hitvallások más és más nézetet vallanak a megváltásról. A baptisták a múltba helyezik a megváltást. Szerintük a megváltás egy esemény, amely a kereszten történt. Akkor Isten minden bűnt megbocsátott. Akik a predesztinációban hisznek, a megváltást a „szent tanács” kezébe teszik, ahol konkrét döntés születik arról, ki fog üdvözülni és ki fog elveszni. A római katolikusok a jövőbe helyezik a megváltást, miután az elhunyt, aki hitt Jézusban, megtisztul a purgatóriumban. Ezek a nézetek szűkre szabják a megváltást, hiszen arra utalnak, hogy az idő egy bizonyos pontján történt vagy fog történni.

A hetednapos adventisták azonban lineárisan látják a megváltás folyamatát: van múlt-, jelen- és jövőideje. Egy folyamat, isteni tettek és emberi válaszok sorozata.

Isten kezdettől fogva tudta, hogy Ádám és Éva el fogja Őt utasítani. Szabad akarattal teremtette őket, volt képességük arra, hogy válasszanak jó és rossz között. Magára vállalta a felelősséget, hogy helyrehozza a bajt, amit okoztak. Jézus előlépett és azt mondta: „Elszenvedem értük a második halált.”

Isten szövetséget kötött népével, és sosem változtatta meg a feltételeit. Az Isten és népe közötti kapcsolat minden területét meghatározta a szövetség. Isten a szentélyszolgálatokban és végül Jézus áldozata által szemléltette a megváltási tervet.

A legfontosabb, amit ma tehetünk a világért, ha bemutatjuk embertársainknak az igazságot arról, hogy kicsoda Jézus, mit tett értünk, mit tesz ma és mit fog tenni a jövőben. Ő nem ment szabadságra, 15 perc szünetet sem tart. Megváltásunk legfontosabb pillanata MOST van.

Mit jelent számunkra a megváltás? Mit fogunk válaszolni, ha valaki megkérdezi, hogy üdvösségre jutottunk-e?

1. Kérjük meg az osztály tagjait, válaszoljanak arra a kérdésre, hogy: *Megváltott vagy-e?* Beszéljük meg a különböző válaszokat, és azt is, miről árulkodnak a válaszok: hogyan értjük mi, gyülekezeti tagok a megváltás tervét, annak működését? Vajon az adventisták miért küszködnek ezzel a kérdéssel?
2. Ellen G. White azt mondta, hogy Isten minden egyes embert úgy szeret, mintha egyedül ő élne a földön. Mit tanít ez nekünk Isten szeretetéről? Töprengjünk el ennek a kérdésnek a következményeiről, és arról, hogy miért olyan reményteljes mindez?
3. Krisztus napjaiban egyesek arra gondoltak, hogy az embernek „ki kell érdemelnie” Isten kegyét. A keresztények alapvető hite azonban az, hogy az ember csak szaván foghatja Istent. Mire jutunk, ha megfontoljuk e két gondolat közti különbséget? Miért említette Pál éppen Ábrahám életét a hit legfőbb példajaként (Róm 4:1-8)?

4. A csütörtöki tanulmány tárgyalja, hogy amikor halála előtt az ember visszatekint az életére, akkor látja, mennyire hiábavaló és felesleges volt minden próbálkozása, hogy kiérdemelje az üdvösséget. Mi minden van az életben, ami azt az érzést keltheti bennünk, hogy leginkább csak önmagunkra támaszkodhatunk, mint bárki vagy bármi másra? Hogyan élhetünk úgy, hogy azt fejezzük ki: „Jézus az Úr, mindent Ő irányít”? Lelki életünk miként tükrözi azt, hogy valójában ki irányít bennünket?
5. „Isten nem vet el minket a bűneink miatt. Követhetünk el hibákat és megszomoríthatjuk Lelkét, de ha megtérünk és bűnbánó szívvel jövünk hozzá, nem fordít nekünk hátrat. Vannak akadályok, amelyeket el kell távolítanunk. Rossz érzéseket tápláltunk magunkban, ott volt bennünk a büszkeség, önelégültség, türelmetlenség és panaszkodás. Ezek mind elválasztanak Istentől. A bűnöket meg kell vallanunk, a kegyelemnek mélyebben kell munkálkodnia szívünkben. Akik gyengének és gyámoltalannak érzik magukat, Isten erős fia lehetnek és nemes munkát végezhetnek a Mesterért” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 35. o.). Hogyan tanulhatunk meg e szavak alapján élni?
6. Mindnyájan éreztük már a megszegett ígéretek miatti elutasítást és fájdalmat. A Biblia azonban tele van ígéretekkel, amelyekben 100%-ig bízhatunk. Mégis mi vagyunk azok, akik engedetlenül kilépünk a szövetségi kapcsolatból. Ismerve a megtört kapcsolat okozta fájdalmat, mit tehetünk, nehogy természetesnek vegyük az Istennel való szövetségi kapcsolatunkat?
7. Jézus azért áldozta fel magát, mert adósságunkat mi semmiképpen nem tudtuk volna visszafizetni. Miért nem lehetett ezt úgy megoldani, hogy Isten egyszerűen elengedi az adósságot? Ha Ő sem tudta ezt megtenni, vajon ez azt jelenti, hogy felette állnak valamilyen módon a saját törvényei?
8. 1Pt 1:18-19 verseiben azt olvassuk, hogy Krisztus „váltotta meg” az embereket az „*atyáiktól örökölt hiábavaló életükből*”. Vajon csak a jövőbeni büntetéstől való szabadulásról ír itt? Vagy pedig beleértette a hallgatói akkori életét is? Beszéljük meg!
9. 1Móz 15:6 szerint az Úr Ábrahám hitét tulajdonította igazságul neki. Ma a legtöbb ember tanítások vagy tételek listájaként képzelel el a hitet. Vajon ilyesmire utalt itt az író? Miért igen, vagy miért nem? Ha nem, akkor az Istennel kapcsolatos „helyes” tantételeknek milyen szerepe van a vele való közösségünkben?

HETENKÉNTI ÚT A MISSZIÓTERÜLETRE

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Néhány texasi gyerek nemcsak hallgatja a missziótörténeteket, hanem „el is repülnek” távoli országokba, hogy első kézből tapasztalják a missziómunkát. Szombatonként, amikor a gyerekek megérkeznek a szombatiskolára a Grandview Hetednap Adventista Gyülekezetbe, becsekkolnak a Misszionárius Légitársaságnál. Mindegyiküknek van útlevele, „Grandview Szombatiskolai Útlevel” felirattal. Ezt felmutatják a bejelentkezési pultnál, ahol vízumot kapnak a célországba. Egyik szombatra az Adventista Missziótól érkező látogató Kináról szóló missziótörténettel készült, tehát a légitársaság képviselője – a gyermektanító, Luly Wicklund – egy saját készítésű piros, kínai zászlócskát ragasztott be minden gyerek útlevelébe. A gyerekek kaphatnak három csillagot is az útlevelükbe: egyet azért, ha időben érkeznek, egyet azért, ha elhozzák a Bibliájukat, egyet pedig azért, ha hívnak magukkal egy barátot is.

Az első tíz gyerek, aki időben érkezik, első osztályon utazhat, elfoglalhatja kedvenc helyét a másik teremben kialakított repülőn. A későn érkezők már csak a turistaosztályra kapnak helyet. Vannak szállókártyák is, amelyeken bibliaiszövegek olvashatók. A repülő gyülekezeti tagok barkácsolták. Váza fémből és vasból készült, és fehér vászon borítja. A gép törzsén ovális ablakok vannak. Előre felvett köszöntés hangzik el, majd a felszállás előtt ima. Imakéréseket is várnak. Egyik szombaton egy kislány a gép hátsó részén tátongó résre mutatott, és huncut hangon mondta: „Imádkozunk azért, hogy út közben ki ne szippantson bennünket a levegő!” Miután a többi gyerek nevetett, a fiú komolyra fordította a szót: „Imádkozunk a kutyusomért, mert beteg!” Azután felszállt a gép Kína felé. A landolást követően a gyerekek leszálltak a gépről, leültek a székekre, meghallgatták a missziótörténetet, majd visszarepültek Texasba. Útközben még kvízkérdésekre válaszoltak a történettel kapcsolatosan.

Luly több mint egy évtizede, az akkor 11 éves fia ötlete alapján alapította a Misszionárius Légitársaságot. Így minden negyedévben az utazás köré építi a negyedéves tanulmányt, és a témába behozza a missziótörténeteket is. Volt már tengeralattjáró, barlang és rakéta is, aminek a segítségével a gyerekek világszerte utazásra indultak. „Így tapasztalják, hogy ezekre a helyekre hétköznapi emberek utaznak el. Hétköznapi emberek, akiket Isten felhasznál a szolgálatra.”

Az új szövetség szellemében élni

Alapige: János 10:10

Áttekintés

Az Isten és az emberiség közti szövetség túlmutat a vallási dogmákon és tantételeken. Azt mutatja, hogy milyen kapcsolatunk van a mennyei. Elfogadva a szövetséget kinyitjuk életünket Isten szeretete és a megváltás ígérete előtt.

Kommentár

Willem de Kooning festőművész New York városában élt, és éppen a szabadságát töltötte Észak-Karolina vidéki táján. Egy éjjel egy parti közben kisétált a feleségével a kertbe. Az égen egy felhő sem volt, ragyogtak a csillagok. Olyan kép tárult eléjük, amit városban sosem látni, mert a mesterséges fény elhalványítja a csillagokat, és az égboltnak csak keskeny szelete látható az emeleti ablakból. „Menjünk vissza a partira! - mondta Kooning hirtelen. - Az univerzum megrémít!”

Megrémít?

Igen, bennünket, méterrel és centiméterrel mérhető lényeket megrémít, ami fényévekkel mérhető. Persze, hogy nagy csapás az egónkra, miután évezredekig csücsülhettünk az univerzum középpontjában (vagy úgy gondoltuk, hogy ott vagyunk), hogy dicstelenül kiűzettünk a több milliárd galaxis egyikének a peremvidékére.

„Az ember életének - elmélkedett David Hume - nincs nagyobb jelentősége az univerzum szempontjából, mint egy osztrigáénak.”

Ez valójában attól függ, hogy milyen az univerzum. Értelmet és célt nélkülöző, Isten nélküli univerzumban talán megállná a helyét ez a kijelen-

tés (akkor is, miért pont egy osztriga?). Ám abban az univerzumban NEM, amelyről a Szentírás így ír: „József pedig felsekert álmából, és úgy cselekedett, amint az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, de nem ismerte őt, amíg Mária meg nem szülte elsőszülött fiát. És Jézusnak nevezte őt” (Mt 1:24-25).

Annyira fontos az emberiség, hogy Isten, aki teremtette, részévé lett. (Ahhoz képest, amit az univerzum teremtése jelenthetett, emberré lenni már könnyű lehetett.) Ő, aki fényvekben mérhető dolgokat teremtett, centiméterekben és méterben mérhető emberré zsugorodott.

Willem de Kooning, akit korlátoztak a természeti törvények, nem tudott volna az általa alkotott dolgok részévé válni. De Isten, akit nem korlátoznak a törvények, képes volt megtenni ezt, és Ő lett a názáreti Jézus. A Teremtő egy személlyé, emberré lett, aki egy közülünk, így kötötte össze magát velünk örök köteléssel.

Az a lényege a szövetségi ígéletnek, amit Krisztus az eljövételével és a halálával biztosított, hogy miénk lehet az örök élet ígéréte. Éspedig nem cselekedetek által, hanem kegyelemből, hit által. A hit, akár egy kocsikerék, a kegyelem terébe repít bennünket. *Krisztusban hinni* azt jelenti, hogy hiszem: Krisztus halálában ott van a mindenhatóság, amely kitörli minden múltbeli bűnömet. Ezt nevezzük hit általi megigazulásnak. *Krisztusban hinni* azt is jelenti, hogy hiszem: a Paraklétosz (a mindenható Vigasztaló) Krisztus papsága által mindenható kegyelmet biztosít a jellembeli hiányosságaim legyőzéséhez. Ezt nevezzük hit általi megszentelődésnek. *Krisztusban hinni* egyszerűen azt jelenti, hogy bízom az Ő mindentudásában. Azt jelenti, hogy egész valómat rábízom annak hibátlan, életet megváltoztató elméjére és szívére, aki maga a feltámadás és az élet. Igen, *kegyelem* által kapunk megváltást, de a hit az a busz, ami elszállít a kegyelem sugárútjára.

Új szövetség és örök élet

Az egész Újtestamentumra igaz, hogy a feltámadásról szóló örömhír több, mint egy érdekes adat a jövőből. A jelenben alakítja át az ember életét azáltal, hogy értelemmel, céllal, reménnyel tölti meg. Az örök sorsunk felőli bizonyossággal a keresztények már itt másfajta életet élhetnek. Akik abban a reményben élnek, hogy osztozni fognak Isten dicső-

ségében, más emberré formálódnak át. A szenvedésben is képesek örülni, mert életüket a remény viszi előre” (John C. Brunt: „Resurrection and Glorification” szócikk, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. 12. köt. 349. o.).

Új szövetség és misszió

„Minden bibliai prófécia és az üdvtörténelem végső fókusza az Isten országának megalapítása a földön. A Szentírás a megteremtett és elvesztett Édennel kezdődik (1Mózes 1-3), és a helyreállított Édennel fejeződik be az Újtestamentumban (Jel 21:22). Izrael kiválasztása Isten népeként nem önmagában volt a cél, ellenkezőleg: Isten által elrendelt módszer arra, hogy a népek előtt látható jel legyen arról, milyen Isten eljövendő országának igazsága és békéje. Krisztus Jézus azt tanította újszövetségi népének, egyházának, hogy így imádkozzanak: »Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is« (Mt 6:10). Így az apostoli evangélium üzenete apokaliptikus perspektívát kapott annak alapján, hogy Isten folyamatosan fenntartja szövetségét az ősi Izraellel” (Hans K. LaRondelle: „The Remnant and the Three Angels’ Messages” szócikk, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. 12. köt. 857. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: Ha idézeteket böngészünk, felfigyelhetünk arra, hogy a legnyűgösebb idézetek éppen halálos ágyukon fekvő emberektől származnak. Egy neves ateista utolsó szavai például ezek voltak: „Félelmetes ugrást kell tennem a sötétbe!” Isten minden szövetsége, az összes ígérete egy egyszerű vágyból ered: meg akar menteni bennünket a bűneinkből. Az életünk végével elérkezik szövetségi kapcsolatunk ítélete.

1. Egy lelkész mondta egyszer: „Hiszek a halálos ágyon elhangzott vallomásokban. Tudom, hogy Isten ezeket elfogadja, de be kell vallanom, kissé ideges vagyok, amikor hallgatom az embereket. Nem tudom ugyanis, hogy teljesen őszinték-e.” Természetes, hogy kételkedünk mások indítékaiban. Isten hogyan tekint a hozzá közeledő bűnösre, aki üdvösségért könyörög? Hogyan határozza meg az Úr válaszáat az, hogy Ő ismeri a jövőnket?

-
2. Ha szövetségi kapcsolatba lépünk Istennel, megtisztít a bűntudattól, az önvádtól. Örömmel tölt be bennünket. Képzeld el, mi történhet a mennyben, amikor megesszük az első lépést az öröklét felé! Mit mond majd az őrangyalunk? A dolgok mennyei rendjében miként befolyásolja az örök életbe való bemenetelünket az, ha szövetségi kapcsolatba kerülünk Istennel?
 3. Jézus két oldalán két lator függött. Az egyik gúnyolta Őt, a másik üdvösségért könyörgött. Milyen bizonyossággal könyöröghet Isten ígéreteiért olyasvalaki, aki évekig messze járt tőle? Figyeljük meg, hogy Jézus nem szólította meg a latort addig, amíg ő nem szólt hozzá. Mit árul ez el a Szentlélek szerepéről? Hogyan segít ez a történet megérteni, hogy kérhetjük az üdvösséget, bármilyen reménytelennek érezzük is magunkat? A lator csak rövid ideig élt, miután elfogadta Krisztust. Mégis, milyen hatással lehetett másokra? Mennyire reagálunk másképp a misszióra és az evangelizálásra, ha szövetségi kapcsolatba lépünk Istennel?
 4. Valaki úgy fogalmazott, hogy a lator a 23. órában nyert üdvösséget, így valójában csak „bebotlott” a Paradicsomba. Vajon előfordul, hogy emberek visszaélnék Isten kegyelmével és várnak Krisztus elfogadásával, hogy előbb kiéljék vágyaikat, mint a lator tette? Fejtsük ki válaszukat! Hogyan győzhetünk meg valakit Krisztus elfogadásának fontosságáról, hogy ne várjon a 23. óráig?
 5. Ambróziusz, korai keresztény prédikátor ezt mondta: „Mennyivel gazdagabb volt Krisztus kegyelme a gonosztevő imájánál!” Miért kérdőjelezzük meg kereszténységünket néha, holott tudjuk, hogy Isten kegyelme bőségesen ellentételezi minden bűnünket? Kereszténynek lenni több, mint ezt a nevet viselni. Miért? A kereszténység már önmagában is biztosíték arra, hogy megváltást nyerünk? Indokoljuk válaszukat! Milyen igeverseket idézhetünk, amelyek megerősítik, hogy üdvösségünk van?
 6. Sokan azzal töltik az idejük nagy részét, hogy a boldogságot keresik, ami pedig meglehetősen mulandó. Az öröm, a Lélek gyümölcse az, amit remélhetünk. Mi a különbség a boldogság és az öröm között? Az öröm a boldogsághoz hasonlóan vajon olyasmi, amit feltehetőleg elérhetünk, vagy úgy kapjuk, mint a megváltást? Indokoljuk válaszukat!

7. Sok szégyenletes, megbánni való dolgot vagyunk képesek elkövetni. Istenünk Krisztus által felajánlja, hogy szabadulást ad a bűntudat alól. Azt jelenti-e ez, hogy nem kell többé bűntudatot éreznünk? Vajon felelőtlenség így tenni? Fejtsük ki a választ!
8. Gyakran halljuk a tanácsot: „A lelkiismereted legyen a vezetőd!” A lelkiismeretünk azonos az új szívvel, amit Isten oly sokszor megígér a Bibliában? Valóban megbízható vezető?
9. Jézus örök életet ígér a belé vetett hit által. Miért kívánatos az örök élet? Vajon azt jelenti örökké élni, hogy vég nélkül tapossuk egyik napot a másik után? Miért gondoljuk azt, hogy Krisztussal az élet minőségileg lesz más, mint a jelenlegi tapasztalatunk?
10. Most az a feladatunk keresztényként a világban, hogy hirdessük Krisztus evangéliumát. Azt jelenti ez, hogy minden kereszténynek egy rámenős ügynök személyiségével kell rendelkeznie? Ha igen, miért, ha nem, miért nem? Hogyan tudja felhasználni Isten a különböző személyiségű, eltérő talentumokkal rendelkező emberek sokaságát arra, hogy elvigye az üzenetet mindenkinek?